Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος | Ἀθῆναι, 8 Φεβρουαρίου 1947 | Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 6

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀνυπόμονα στέκονται ἀπέξω τὰ παιδιὰ καὶ περιμένουν ν' ἀνοίξει ἡ Λέσχη τους

«Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω !..» Ὑπάρχει καμμιὰ μητέρα ποὺ νὰ μὴν ἔχει ἀκούσει αὐτὲς τὶς πέντε λέξεις ἀπὸ τὸ μικρό της ; Ὅταν ὅμως ἡ μητέρα εἶναι καλή, φροντίζει νὰ βρεῖ γιὰ τὸ παιδάκι της μιὰ κάποια ἀσχολία, ποὺ νὰ τὸ ἐνδιαφέρει ὅμως, ξέροντας πῶς τὸ καλύτερο φάρμακο γιὰ τὴν παιδικὴ ἀνία εἶναι ἡ ἀπασχόληση. Ὅταν ὅμως ἡ μητέρα ἐργάζεται ἢ δὲν ὑπάρχει ; Τότε πρέπει ν' ἀπασχοληθοῦν τὰ παιδιὰ ἀπὸ κάποιον ἄλλον. Ἔτσι ἱδρύθηκαν οἱ παιδικὲς λέσχες.

Ἡ ἰδέα τῆς ἱδρύσεως τῶν παιδικῶν λεσχῶν, γεννήθηκε κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου, γιὰ νὰ ἐπαληθεύσει ἀκόμη μιὰ φορὰ ἡ παροιμία πῶς κάθε κακὸ ἔχει καὶ τὸ καλό του, ὀφείλεται δὲ στὸ συνέδριο τοῦ Μπέρμοντσέϋ γιὰ τὸ παιδί, γιὰ τὸ ὁποῖον στάθηκε στὸ σημεῖο αὐτὸ μιὰ ἀληθινὰ στοργικὴ μητέρα.

Ὅταν πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδάκια, ποὺ εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ Μπέρμοντσεϋ γύρισαν πίσω, βρέθηκαν ξαφνικὰ μέσα στὶς πιὸ δυσμενεῖς συνθῆκες ποὺ μποροῦσαν νὰ ὑπάρξουν γι' αὐτά, μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲν εἶχαν κανέναν νὰ τὰ ἐπιβλέπει, μιὰ ποὺ πολλὲς φορὲς κι' οἱ δυὸ γονεῖς τους ἔλειπαν ἀπὸ τὸ σπίτι, στὸν πόλεμο καὶ στὴ δουλειά.

Αὐτὴ ἡ κατάσταση ὅπως ἦταν φυσικὸ παρέσυρε πολλὰ παιδάκια, σὲ σημεῖο ποὺ νὰ τὰ κάμει νὰ πάρουν διαφορετικὸ τὸ καθένα τους δρόμο. Καὶ μερικὰ μὲν φορτώθηκαν πολὺ πρὶν τὴν ὥρα τους τὰ καθήκοντα τοῦ οἰκογενειάρχη, μὲ τὶς βαριὲς ὑποχρεώσεις του, μὲ τὸ νὰ τακτοποιοῦν τὸ σπίτι ὅταν ἡ μαμὰ ἔλειπε στὴν ἐργασία της καὶ μὲ τὸ νὰ προσέχουν τὰ μικρά τους τ' ἀδελφάκια. Ἄλλα ὅμως ἀγρίεψαν

ὅλως διόλου κι' ἔγιναν ἀπειθάρχητα, κάνοντας ἕνα σωρό κακὲς πράξεις, γιατὶ ἁπλούστατα δὲν εἶχαν σὲ τί ν' ἀσχοληθοῦν, καὶ ὅπως ξέρετε πολὺ καλά, ἡ ἀργία εἶναι μήτηρ πάσης κακίας.

Τότε κατέβηκε σὲ κάποιον μιὰ «φωτεινὴ» ὅπως λέμε ἰδέα: Ἐὰν ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ μποροῦσαν νὰ ἔχουν ἕνα μέρος ἀπόλυτα δικό τους, ἕνα μέρος ποὺ πραγματικὰ κι' ἀληθινὰ νὰ αἰσθάνονται πὼς ἀνήκει σ' αὐτά, ἕνα μέρος ὅπου νὰ συγκεντρώνονται μετὰ τὸ σχολεῖο, ποὺ νὰ τὸ περιποιοῦνται καὶ νὰ τὸ σιγυρίζουν μόνα των, καὶ νὰ μποροῦν μέσα σ' αὐτὸ νὰ ἐπιδοθοῦν μὲ τὴν ἄνεσή τους καὶ τὴν ἡσυχία τους, στὶς διάφορες ἀσχολίες τους, στὸ σχέδιο παραδείγματος χάριν, στὴ χειροτεχνία, στὸ κέντημα, ἕνα μέρος τέλος πάντων ποὺ νὰ μποροῦν ν' ἀκουμποῦν τὰ πράγματά τους καὶ νὰ τὰ ξαναβρίσκουν μὲ τὴν ὥρα τους, θάταν κάτι ποὺ θὰ ἐξυπηρετοῦσε σημαντικὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία καὶ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κατορθωθῆ μὲ λίγη καλὴ θέληση. Ἔτσι γεννήθηκε ἡ ἰδέα νὰ ἱδρυθοῦν οἱ παιδικὲς λέσχες.

Τὸ ξεκίνημα στάθηκε δύσκολο, ὅπως εἶναι κάθε ἀρχή. Ἡ προσπάθεια ὅμως ἐθαυματούργησε. Καὶ γιὰ νὰ καταλάβετε πόσο καλὰ περνᾶνε τὰ Ἐγγλεζόπουλα στὶς λέσχες των θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς περιγράψω ἀπ' αὐτές.

Ἡ πρώτη ἔχει διακοσμηθεῖ τέλεια μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἴδιων τῶν παιδιῶν—τῶν μεγαλυτέρων βέβαια, κι' ἔτσι μπαίνοντας κανεὶς στὸ πρῶτο δωμάτιο ἀντικρύζει τοὺς λευκοὺς τοίχους του, γεμάτους μὲ ζωηρὲς κι' ἀνοιχτόκαρδες πράσινες ζωγραφιές. Τὸ πάτωμα παρκεταρισμένο, φαντάζει στολισμένο μὲ χαρούμενα ἀστεράκια. Ὑπάρχουν ἀκόμη ἐκεῖ μέσα ζωγραφιὲς ποὺ παριστάνουν διάφορα ἄγγελα καὶ στοὺς τοίχους πολύχρωμες τοιχογραφίες καὶ διασκεδαστικὰ σχεδιάσματα, καμωμένα ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ παιδιά. Μπρὸς στὸ παράθυρο διακρίνεται ὁλόκληρη οἰκογένεια ἀπὸ χαρτονένιες κοῦκλες ποὺ χορεύουν πάνω—κάτω, ποὺ λές καὶ λικνίζονται ἀπὸ μιὰ κάποια ὑπερκόσμια αὔρα. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θέλγει τὸν ἐπισκέπτη ἰδιαίτερα εἶναι ἕνα κουκλίστικο σπιτάκι καμωμένο ἀπὸ χαρτόνι, ἀληθινὸ ἔργο τέχνης.

Τὸ δεύτερο δωμάτιο εἶναι ἀντίστοιχο μὲ τὸ πρῶτο, καὶ στὸ τρίτο ξεχωρίζει ἕνας ξυλουργικὸς πάγκος, μὲ μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ ξυλουργικὰ ἐργαλεῖα καὶ μισοτελειωμένες ἐργασίες.

Ἡ δεύτερη λέσχη ἔχει δύο δωμάτια μόνον, μὰ οἱ μικροὶ πελάτες καμαρώνουν γιατὶ ἔχουν καὶ ἕνα πιάνο, καθὼς κι' ἕνα ἥσυχο δωμάτιο μὲ μιὰ μικρὴ βιβλιοθήκη μὲ παιδικὰ βιβλία καὶ περιοδικά.

Τὰ παιδιὰ μέσα στὶς λέσχες αὐτὲς περνοῦν εὐτυχισμένα κι' εὐχάριστα τὶς ὧρες τῆς σχολῆς των, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ἄγρυπνο μάτι τοῦ ἐπιμελητῆ ποὺ εἶναι πρόθυμος πάντα νὰ προσφέρει κάθε βοήθεια στοὺς μικροὺς θαμῶνες, ὅλες οἱ ἐπιδόσεις καὶ ὅλες οἱ ἐνεργητικότητες μποροῦν νὰ σημειώσουν σημαντικὲς καὶ καταπληκτικὲς προόδους. Τὸ σχέδιο, ἡ ζωγραφική, ἡ πλαστική, τὸ ράψιμο, ἡ ξυλουργική, ἡ ὠδική, βρίσκουν τὴν πρακτική τους ἐφαρμογὴ στὰ ἱδρύματα αὐτά, ὅπου παράλληλα βασιλεύει τὸ παιχνίδι, τὸ ἀστεῖο κι' ἡ ξενοιασιά.

Καταπληκτικὴ εἶναι ἡ προτίμηση ποὺ δείχνουν οἱ μικροὶ στὸ ἀναγνωστήριο, ὅπου πάντοτε θὰ βρῆ κανεὶς τέσσερα καὶ πέντε παιδιὰ νὰ διαβάζουν ἥσυχα—ἥσυχα καὶ ὁλότελα ἀπορροφημένα διάφορα βιβλία, ἢ νὰ συζητοῦν ἤρεμα σὰν μεγάλοι. Γενικὰ ὅλα μέσα κεῖ εἶναι ἁπλᾶ κι' ἀνεπίσημα, ὅπως ἀκριβῶς στὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον. Καὶ μόνο κάπου κάπου ὀργανώνονται καὶ μερικὰ εἰδικὰ μαθήματα ποὺ τὰ ζητοῦν τὰ ἴδια τὰ παιδιά. Μερικὰ ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κορίτσια π. χ. ἐζήτησαν νὰ σχηματίσουν μιὰν ὁμάδα γιὰ νὰ παρακολουθήσουν μαθήματα μαγειρικῆς. Κατορθώθηκε νὰ βρεθεῖ μιὰ δασκάλισσα καὶ τὰ μαθήματα ἄρχισαν. Περιττὸ νὰ ποῦμε πόσο ἐνθουσιάστηκαν οἱ μικρὲς . . . μαγείρισσες καὶ πόση προσοχὴ κι' εὐσυνειδησία δείξανε γιὰ ν' ἀνταποκριθοῦν στὰ εὐχάριστα κι' ὠφέλιμα αὐτὰ μαθήματα.

Βέβαια τὰ πειράματα αὐτὰ ἔχουνε καὶ τὰ ἐξοδά τους. Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὰ παιδιὰ πληρώνουν κάτι ἀπ' τὴν τσέπη τους, γιὰ νὰ βοηθοῦν στὴν προσπάθεια ποὺ γίνεται γι' αὐτά, ἀλλὰ εἶναι φυσικὸ πὼς οἱ εἰσφορὲς αὐτὲς δὲν μποροῦν νὰ καλύψουν τὰ ἔξοδα, ποὺ ἀναλαμβάνουν γιὰ χάρη τῶν παιδιῶν, διάφοροι ἄλλοι ὀργανισμοί.

Ἔτσι τὰ παιδιὰ μὲ τὶς παραπάνω λέσχες, ἀποκτήσανε ἕνα δεύτερο σπίτι. Εἶναι ἀλήθεια πὼς στὴν ἀρχὴ οἱ γονεῖς εἶχανε τὶς ἐπιφυλάξεις τους καὶ δυσπιστοῦσαν σὲ μιὰ τόσο καινούργια ἰδέα, τώρα ὅμως κατάλαβαν πόσο ἄδικο εἶχαν καὶ θεωροῦν τὶς λέσχες σὰν ἕνα καλὸ φίλο ποὺ κρατεῖ τὰ παιδιά των σὲ μιὰ εὐχάριστη ἀπασχόληση μακριὰ ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ δρόμου.

Ἐδῶ τελειώνει ὁ ἀρθρογράφος τοῦ Ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ κι' εὔχεται ἡ ἰδέα αὐτὴ τῶν παιδικῶν σπιτιῶν νὰ διαδοθῆ σ' ὅλη τὴ χώρα, γιὰ νὰ μπορέση κάποτε κάθε περιφέρεια νὰ ἔχει τὴ λέσχη της, καὶ νὰ μὴν ἀκούεται πιὰ τὸ σπαρακτικὸ ἐκεῖνο «Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω!».

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ

(ΜΥΘΟΣ)

—Τί ὄμορφα ποὺ σφυρίζω! εἶπε ὁ ἄνεμος στὴν κλειδαρότρυπα.

— Καλὲ τί μοῦ λές; Ξαναπέ το ἄλλη μιὰ φορά!

— Τί ὄμορφα ποὺ σφυρίζω . . .

—Ἀμ' δέ; ἐγὼ σφυρίζω ὄμορφα!

—Ἐγώ! ἔκανε μ' ἐπιμονὴ ὁ ἄνεμος.

—Ἐγώ! ἔλεγε ἡ κλειδαρότρυπα.

— Φέρτε μου ἕνα κομμάτι χαρτί, φώναξε ἡ γιαγιά, νὰ φράξω αὐτὴ τὴν κλειδαρότρυπα, νὰ μὴν περνάει ὁ ἄνεμος καὶ μᾶς ζαλίζει μὲ τὸ σφύριγμά του!

Ἡ τρύπα τῆς κλειδαριᾶς φράχτηκε κι' ἔτσι ἔπαψε ἡ λογομαχία κι' ὁ καυγᾶς κι' οἱ δυὸ ἀντίπαλοι συμβιβάστηκαν.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς καὶ ἡ πνοὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ὄργανο καὶ τ' ὄργανο ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ πνοὴ γιὰ νὰ βγῆ ἦχος.

ΜΑΝΑ*

Ὦ! τὰ φτωχὰ παιδάκια ποὺ δὲν ἔχουν
ποτὲ τὸ μητρικὸ γνωρίσει χάδι,
Τόσο χλωμά, τὶς νύχτες ἀπαντέχουν
τρέμοντας μὲς στὸ κρύο κι' ἄσοργο σκοτάδι.

Τὰ τρομαγμένα τους ματάκια κλείνουν
μὲ τὸ κεφάλι μὲς στὸ μαξιλάρι,
καὶ τ' ἀναφυλλητά τους καταπίνουν,
ὥσπου ὁ ὕπνος νἄρθῃ νὰ τὰ πάρει.

Πόσο ποθοῦνε μέσα στὰ σκοτάδια
τὴ μάνα ποὺ θὰ τὰ παρηγορήσει.
Ποὺ ἀνήσυχη καὶ στοργικὴ τὰ βράδυα,
Θὰ σκύψει, ἔσι ἁπαλά, νὰ τὰ φιλήσει.

Κι' ἀχάϊδευτα ἀπὸ μητρικὴν ἀγκάλη,
δίχως ἀγάπη, μόνα, ὡς μεγαλώνουν,
τὰ παιδικά τους δάκρυα σὰν ἀτσάλι
γύρω ἀπὸ τὴ μικρὴ καρδιὰ παγώνουν.

ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗ

* Ἡ «Διάπλασις» δημοσιεύει σήμερα τὸ πρῶτο ἀπὸ μιὰ σειρὰ ποιημάτων, ποὺ μᾶς ἔστειλε ἡ παλιὰ Διαπλασοπούλα καὶ καλή μας φίλη κ. Ἤβη Κούγια - Σκανδαλάκη. Ἡ κ. Σκανδαλάκη εἶναι σήμερα μὲ τὸ ψευδώνυμο Μελισσανθὴ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες Ἑλληνίδες ποιητρίες καὶ χαιρόμαστε ἐξαιρετικὰ ποὺ τὰ Διαπλασόπουλα θὰ ἔχουν τὴν τύχη ν' ἀπολαύσουν μερικὰ ἀπὸ τὰ τρυφερώτερα ποιήματά της.

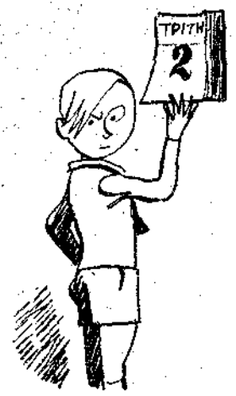

Ὁ Ριρῆς καὶ ἡ Φιφὴ

Καλημέρα! Τί γινόσαστε, ἀγαπητοί μου φίλοι; Ἤθελα νὰ ἤξερα ἂν συχαίνεστε κι' ἐσεῖς τὴν Τρίτη, ὅπως τὴν συχαίνουμαι ἐγώ. Πρῶτα ἀπ' ὅλα γιατὶ εἶναι γρουσούζικη, ὕστερα γιατὶ τὴ Δευτέρα σκέπτεσαι ἀκόμη τὴν Κυριακὴ ποὺ πέρασε, ἐνῶ τὴν Τρίτη συλλογιέσαι πὼς ἔχεις ὅλη τὴ βδομάδα μπροστά σου, καὶ τρίτον γιατὶ τὴν Τρίτη ἔχομε Γεωγραφία, Ἀπαγγελία καὶ Ἀριθμητική, δηλαδὴ τὰ τρία μαθήματα ποὺ συχαίνομαι πιὸ πολὺ ἀκόμη κι' ἀπὸ τὰ Ἑλληνικά, τὴ Φυσικὴ καὶ τὰ Γαλλικά. Ὅλα αὐτὰ μ' ἀπελπίζουν σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε τὴν Τρίτη τὸ πρωὶ δὲν μοῦ κάνει ὁλότελα ὄρεξη νὰ σηκωθῶ ἀπ' τὸ κρεββάτι μου.

— Σήκω, λοιπόν, τεμπέλη! μοῦ φωνάζει ἡ μαμά.

—Ἕνα λεφτό, μαμάκα, ἕνα λεφτουλάκι ἀκόμη!

Ἀπὸ τὸ ἕνα λεφτουλάκι στὸ ἄλλο ἡ ὥρα γίνεται ὀκτὼ κι' ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη στὸ κρεββάτι. Κι' ὅταν τὸ πάρω εἴδηση σηκώνομαι καὶ ντύνομαι σὰν ἀνεμοστρόβιλος, πλένω τὰ μοῦτρα μου σὰν τὴ γάτα, πίνω τὸ γάλα μου ὀρθός, χύνοντας τὸ μισὸ ἐπάνω μου καὶ τρέχω σὰν τρελλὸς στὸ σχολεῖο, ὅπου τὸ κουδούνι ἔχει κι' ὅλας χτυπήσει. Ἔτσι μοῦ γράφουν ἀπουσία καί, σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, μόλις κάθομαι λαχανιασμένος στὸ θρανίο μου, ὁ κύριος Ψαλτιάδης μὲ σηκώνει.

—Ἡ σειρά σου, Ξηροτύρη. Ποιὰ εἶναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ Κυκλάδων;

(Δυστυχία μου, ποιὰ νάναι τάχα;)

—Ἡ Σκίαθος, κύριε!

— Πῶς εἶπες; ἡ Σκίαθος;

—Ὦ, μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τὴ μπέρδεψα μὲ τὸν νομὸ Σποράδων.

— Τί λές, ἀνόητε, ὑπάρχει νομὸς Σποράδων!

— Μὲ . . . μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τὴν μπέρδεψα μὲ τὴν Σκῦρο, τὴν πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Σάμου!

— Κοροϊδεύεις μαζί μου, ἀμελέστατε; Πρωτεύουσα τῆς Σάμου εἶναι τὸ Βαθύ!

—Ἔ — ἔχετε δίκιο, κύριε, τὴ μπέρδεψα μὲ τὴ Σάμη, τὴν πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Ἰθάκης!

Ὁ κ. Ψαλτιάδης χτυπάει τὴ γροθιά του στὴν ἕδρα.

— Κάτσε κάτω! Νὰ τὸ ξέρεις πὼς ὁ βαθμός σου εἶναι ἕνα μηδενικὸ ὁλοστρόγγυλο, πρόσεξε ὅμως μὴν τὸ μπερδέψεις μὲ τὸ 20!

Ὡραία δουλειά! Κι' ὅλα αὐτὰ γιατὶ κάθομαι σ' ἕναν τόπο ποὺ ἔχει δέκα χιλιάδες νησιὰ καὶ δὲν ξέρεις ποιὸ ἀπ' αὐτὰ εἶναι νομὸς καὶ ποιὸ δὲν εἶναι. Τόση ἦταν ἡ σύγχισή μου, ὥστε δὲν κατάφερνα νὰ παρακολουθήσω τίποτε ἀπ' ὅσα μᾶς ἔλεγε ὁ κ. Ψαλτιάδης. Ἔτσι μοῦ ἐρχόταν στ' ἀλήθεια νὰ κλάψω.

— Νὰ πάρε, μοῦ κάνει σιγὰ ὁ Κολιτσίδας ποὺ κάθεται δίπλα μου. Μοῦ τἄφερε προχτὲς ὁ γουνός μου. Πάρε γιὰ νὰ παρηγορηθεῖς γιὰ τὴν κουλούρα σου!

Καὶ μοῦ πασσάρει κάτω ἀπὸ τὸ θρανίο ἕνα πελώριο σεκέρι, ποὺ τὸ χώνω ὁλόκληρο στὸ στόμα μου.

— Ξυροτύρη! φωνάζει ἐξαφνα ὁ κ. Ψαλτιάδης, πές μου τὸ ποίημα ποὺ θ' ἀπαγγείλεις τὴν 25η Μαρτίου.

Συφορά μου! Δοκιμάζω νὰ καταπιῶ τὸ σεκέρι μου! Ἀδύνατο! Δὲν πάει κάτω. Δοκιμάζω ν' ἀπαγγείλω μὲ γεμάτο τὸ στόμα. Ἀρχίζω:

«Μέριασε, βράχε, νὰ διαβῶ!
Τὸ κῦμ' ἀντρειωμένο . . .»

Μ' ἀπ' τὸ στόμα μου δὲν βγαίνει παρὰ ἕνα βέλασμα τόσο ἀστεῖο, ποὺ ὅλοι οἱ συμμαθητές μου σκάνε στὰ γέλια κι' ἐγὼ μαζί τους, καὶ τὸ σεκέρι πέφτει ἄπο τὸ στόμα μου!

— Λαμπρά! δηλώνει ὁ κ. Ψαλτιάδης. Βλέπω σὲ τί σ' ἀρέσει ν' ἀσχολεῖσαι κατὰ τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος. Πάρε ἄλλο ἕνα μηδενικὸ γιὰ νὰ γίνουν ζευγάρι!

—Ἐγὼ φταίω, μὲ παρηγοράει ὁ Κολιτσίδας τὴν ὥρα ποὺ σχολάγαμε. Δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ δώσω τὸ σεκέρι!

Μὰ ὄχι, οὔτε ἐκεῖνος φταίει, οὔτε γώ! Δὲν φταίει παρὰ ἡ γρουσουζιὰ τῆς Τρίτης!

Μισὴ ὥρα ἔκανα γιὰ νὰ γυρίσω σπίτι μου. Πῶς νὰ τὸ πῶ τοῦ μπαμπᾶ; Τί θάταν ἄραγε καλύτερο; Νὰ πάρω ὕφος τραγικό; ἢ ἀδιάφορο; ἢ νὰ βάλω τὶς κλάψες; (Ξέρω καὶ κλαίω πολὺ ὡραῖα ὅταν εἶναι ἀνάγκη). Ἔκανα πρόβες καὶ στὰ τρία εἴδη τὴν ὥρα ποὺ ἀνέβαινα τὴ σκάλα καὶ στὸ τέλος προτίμησα νὰ πάρω ἕνα ὕφος πολὺ ἤρεμο, συγκρατημένο καὶ κάπως θλιμμένο γιὰ ν' ἀναγγείλω τὴν εἴδηση. Ὡστόσο φοβόμουν μήπως φάω κανένα μπάτσο καὶ γιὰ τοῦτο δὲν εἶπα τίποτε, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ κατέβηκε ὁ μπαμπᾶς ν' ἀγοράσει ἐφημερίδα καὶ ἡ μαμὰ ἄρχισε νὰ χτυπάει τὸ αὐγολέμονο.

— Φαντάσου, μαμά, τῆς ξεφούρνισα τότε, πῶς ὁ δάσκαλος μοῦ ἔβαλε δύο μηδενικὰ σήμερα, ἕνα στὴν Γεωγραφία καὶ ἕνα στὴν Ἀπαγγελία. Δὲν φταίω ὅμως ἐγώ, τὄχει ἡ γρουσουζιὰ τῆς Τρίτης.

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι κιόλας νὰ τὸ λές! ἔκανε ἡ μαμά.

Ἀπὸ τὴν ὄψη της φαινόταν καθαρά, πὼς εἶχε μεγάλη διάθεση νὰ μὲ χαστουκίσει. Μὰ πῶς νὰ τὸ κάνει, ποὺ εἶχε καὶ τὰ δύο χέρια της πιασμένα, τὸ ἕνα μὲ τὸ πηρούνι ποὺ χτυποῦσε τὸ αὐγὸ καὶ τὸ ἄλλο μὲ τὸ λεμόνι, κι' ἂν τὰ παρατοῦσε ἦταν φόβος νὰ τῆς κόψει τὸ αὐγολέμονο. Ὥστε καλὰ τὰ εἶχα ἐγὼ προβλέψει. Μὰ δὲν τὰ εἶχα προβλέψει κι' ὅλα! Γιατὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόμουν νὰ πηδήσω στὸ λαιμό της καὶ νὰ τῆς ὑποσχεθῶ πὼς ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς θὰ ἔπαιρνα ὅλο ἄριστα, νᾶσου καὶ ἀνεβαίνει ὁ μπαμπᾶς ἔξω φρενῶν!

— Τὸ πορτοφόλι μου! Ἔχασα τὸ πορτοφόλι μου!

— Εἶναι ἀπάνω στὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας, τοῦ φωνάζει ἡ μαμά, μὰ ἔλα δῶ ν' ἀκούσεις τὰ καταρθώματα τοῦ Ριρῆ!

Κι' ὁ μπαμπᾶς ἔρχεται καὶ ἡ μαμὰ τοῦ τὰ λέει ὅλα κι' ἔτσι δὲν τὸν γλύτωσα τὸν μπάτσο.

Θέλετε νὰ μάθετε καὶ τὰ παρακάτω;

Τὸ αὐγολέμονο ἔκοψε κι' ἔτσι φάγαμε τ' ἀντίδια σκέτα.

Ἐτσακώθηκα μὲ τὴ Φιφή.

Δὲν ἔλυσα κανένα ἀπ' τὰ προβλήματά μου.

Ἔσπασα τὸ στυλογράφο μου.

Ὕστερα λέει νὰ μὴν πιστεύεις πὼς ἡ Τρίτη εἶναι γρουσούζικη ἡμέρα!

Γειά σας παιδιά.

ΡΙΡΗΣ

Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς Γ. Τ.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἔβλεπες ἐκεῖ ἀνάμεσα, στρατιωτικὲς ἐπωμίδες, καὶ ἰατρικὰ νιστέρια, σκεπάσματα γιὰ τσαγιέρες, τσόχινα μὲ κόκκινα κεντήματα, διάφορα νομίσματα — παλιὰ καὶ καινούργια, πιάτα καὶ πιατέλες, εἰκόνες καὶ ταμπλώ,—σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ἔπλενε ἕνα σκυλάκι—ποὺ ἄρεσε ὑπερβολικὰ στὴ Τζέννη. Στὴ μέση τῆς βιτρίνας, πάνω σ' ἕνα ἀσημένιο δίσκο ἔβλεπες μαργαριτάρια, τραπουλόχαρτα, παλιὲς σφραγίδες, ἀγκίστρια, ἀγκράφες, σπαρματσέτα καὶ χίλια ἄλλα μικροπράματα, τὰ πιὸ πολλὰ χωρὶς ἀξία.

Ὁ Ψάμμεντ ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴ σακκούλα, γιὰ νὰ κυτάξῃ τὴ βιτρίνα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Κύριλλος ἔλεγε :

— Νὰ ἕνας δίσκος μὲ τιποτένια πράμματα.

Τότε τὰ σαλιγκαρένια μάτια τοῦ Ψάμμεντ εἶδανε κάτι ποὺ τἄκανε νὰ ἀνοῦνε ἀκόμα πιὸ ἔξω καὶ νὰ μοιάζουν σὰν σωστὰ τηλεσκόπια. Τὸ τρίχωμά του ἀνατρίχιασε, κι' ἡ φωνή του ἦταν βραχνὴ ὅταν ψιθύρισε :

— Νάτο ! Νάτο ! Κάτω ἀπὸ κείνη τὴν κίτρινη ἀγκράφα. Ἕνα κόκκινο πραματάκι. Τὸ βλέπετε ;

— Αὐτὸ ποὺ μοιάζει μὲ πέταλο ἀλόγου ; ρώτησε ὁ Κύριλλος, καὶ ποὺ εἶναι κόκκινο σὰν τὸ βουλοκέρι ποὺ σφραγίζουμε τὰ δέματα ;

— Ναί ! αὐτὸ εἶναι, εἶπε ὁ Ψάμμεντ. Τώρα κάνετε ὅ,τι κάνατε καὶ γιὰ μένα. Ρωτῆστε γιὰ διάφορα μικροπράγματα. Π.χ. γιὰ τὴν κίτρινη ἀγκράφα. Ὁ ἔμπορας θὰ βγάλῃ τὸ δίσκο ἔξω ἀπ' τὴ βιτρίνα, καὶ τότε θὰ εἶναι εὔκολο νὰ πάρετε τὸ φυλαχτό. Νὰ πᾶς ἐσύ, Ἀνθέα, εἶπε ὁ Ψάμμεντ. Ἐμεῖς θὰ περιμένουμε ἐδῶ.

Τὰ παιδιὰ κολλήσανε τὴ μύτη τους πάνω στὴ βιτρίνα, καὶ εἶδανε ξαφνικὰ ἕνα χοντρὸ χέρι μὲ κοντὰ δάχτυλα καὶ μ' ἕνα διαμαντένιο δαχτυλίδι, νὰ χώνεται ἀνάμεσα στὰ μικρὰ κουρτινάκια τῆς βιτρίνας καὶ νὰ βγάζει τὸ δίσκο ἀπὸ ἐκεῖ.

Δὲ μποροῦσανε νὰ ξέρουνε τί γίνηκε μεταξὺ τῆς Ἀνθέας καὶ τοῦ ἔμπορα. Ὅμως τοὺς φάνηκε πὼς ἡ Ἀνθέα ἄργησε τόσο, ποὺ θὰ μποροῦσε νἀγοράσει ὅλα τὰ πράμματα τοῦ μαγαζιοῦ ἂν εἶχε λεφτά. Τόση ἦτανε ἡ ἀνυπομονησία τους ὡς ποὺ νὰ δοῦνε τὴν Ἀνθέα νὰ βγαίνει γελαστὴ ἀπὸ τὸ μαγαζί, κρατώντας τὸ φυλαχτὸ στὸ χέρι της.

Ἦτανε κἄτι σὰν κι' αὐτό, καὶ ἦταν καμωμένο ἀπὸ κόκκινη γιαλιστερὴ πέτρα.

— Τὸ πῆρα, εἶπε ἡ Ἀνθέα, ἀνοίγοντας μόλις τὸ χέρι της γιὰ νὰ ρίξουν οἱ ἄλλοι μιὰ ματιὰ στὸ μαγικὸ φυλαχτό. Πᾶμε σπίτι τώρα. Δὲ μποροῦμε νὰ στεκόμαστε σὰν ἀγάλματα μεσ' στὸ δρόμο, καὶ νὰ κοιτᾶμε τὸ φυλαχτό.

Κι' ἔτσι πήρανε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι. Ἡ τραπεζαρία στὴ Φίτσροϋ Στρὴτ ἦτανε ἕνα μέρος ἐντελῶς ἀκατάλληλο γιὰ μαγεῖες. Στὴν ἐξοχὴ ἀνάμεσα στὰ λουλούδια καὶ στὰ πράσινα λιβάδια, ὅλα ἤτανε δυνατά, καὶ μποροῦσαν νὰ γίνουν. Τοὺς φαινότανε τόσο ἀφύσικο νὰ συμβῇ κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ ἐκεῖ, μέσα σ' ἕνα συνηθισμένο δωμάτιο ! Ὅμως εἶχανε τὸν Ψάμμεντ ποὺ ἦτανε κι' ὁ ἴδιος κάτι τὸ ὑπερφυσικό ! Μποροῦσε νὰ μιλάῃ καὶ τοὺς εἶπε ποῦ νὰ πᾶνε νὰ βροῦν τὸ μαγικὸ φυλαχτό, ποὺ θὰ τοὺς ἔκανε εὐτυχισμένους.

Ἔτσι τὰ τέσσερα παιδιὰ γυρίζανε βιαστικὰ στὸ σπίτι, μὲ μεγάλα βήματα, καὶ χωρὶς νὰ λένε λέξη.

Περπατούσανε τόσο γρήγορα, ποὺ ὁ Ψάμμεντ κουνιότανε μέσα στὴ σακκούλα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καὶ εἶχε ζαλιστεῖ ἀπὸ τὴν πολλὴ φόρα, μὰ δὲ μιλοῦσε λέξη, γιὰ νὰ μὴ χασομερήσει τὰ βιαστικὰ παιδιά.

Στὸ τέλος φτάσανε λαχανιασμένοι στὸ σπίτι, καὶ βάλανε πάνω στὸ τραπέζι τὸν Ψάμμεντ.

— Ὥραῖα ! νἄμαστε λοιπόν, εἶπε ὁ Κύριλλος.

Μὰ ὁ Ψάμμεντ χρειαζότανε ἕνα πιάτο ἄμμο, γιατὶ ἤτανε κουρασμένος. Ὅταν δροσίστηκε καὶ συνῆλθε λίγο εἶπε :

— Λοιπόν ! Ἄς δοῦμε τὸ φυλαχτό.

Ἡ Ἀνθέα τὄβαλε πάνω στὸ τραπέζι. Ὁ Ψάμμεντ ἔβγαλε τὰ μάτια του γιὰ νὰ τὸ δῇ, κι' ὕστερα γυρίζοντας στὴν Ἀνθέα τὴ μάλλωσε :

— Μά, αὐτὸ εἶναι τὸ μισὸ φυλαχτό, τῆς εἶπε.

Αὐτὸ ἤτανε φοβερὸ χτύπημα !

— Δὲν εἶχε ἄλλο κομμάτι στὸ δίσκο, εἶπε ἡ Ἀνθέα μὲ δειλία, ἀλλὰ καὶ μὲ πεποίθηση. Ἤξερε καλὰ πὼς τὸ φταίξιμο δὲν ἤτανε δικό της.

— Θἄχει κι' ἄλλο κομμάτι, εἶπε ὁ Ψάμμεντ. Καὶ θὰ ὑπάρχει καὶ μιὰ καρφίτσα ποὺ θὰ τὰ ἑνώνει τὰ δυό.

— Δὲν ἔχει δύναμη ἄμα εἶναι μισό ;

— Δὲν ἀξίζει μόνο τὸ ἕνα κομμάτι ;

— Τί θὰ κάνουμε τώρα ;

— Συφορά ! Συφορά !

— Μὴν εἴσαστε κουτοί, μικροί μου φίλοι, εἶπε ὁ Ψάμμεντ ἀκούγοντας τὰ παιδιὰ νὰ μιλᾶνε ὅλα μαζί.

Τότε σωπάσανε ὅλοι. Στὸ τέλος ὁ Κύριλλος εἶπε :

— Τί θὰ κάνουμε τώρα ;

— Πήγαινε πίσω στὸ μαγαζὶ νὰ δῆς ἂν ὑπάρχει τὸ ἄλλο μισό. Ἐγὼ θὰ ξαπλώσω στὴν ἄμμο ὥσπου νὰ γυρίσεις. Μὴ στενοχωριέστε. Καὶ τὸ μισὸ ποὺ ἔχετε, κι' αὐτὸ καλὸ εἶναι. Μὰ καλύτερα νὰ τὥχατε ὁλόκληρο.

Ἔτσι ὁ Κύριλλος πῆγε στὸ μαγαζί, καὶ ὁ Ψάμμεντ ξαπλώθηκε στὴν ἄμμο. Οἱ ἄλλοι τρεῖς καθίσανε νὰ φᾶνε. Καὶ ἡ γριὰ παραμάνα τους στενοχωρήθηκε ποὺ ὁ Κύριλλος δὲν ἤτανε ἕτοιμος γιὰ τὸ τραπέζι.

Τὰ παιδιὰ περιμένανε στὸ παράθυρο τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κυρίλλου, καὶ μόλις τὸν εἶδανε ἀπὸ μακρυά, πρὶν νὰ ξεχωρίσουνε καλὰ τὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου του, εἶχανε κι' ὅλας καταλάβει ἀπὸ τὸ περπάτημά του, κι' ἀπὸ τὸ σκυμμένο κεφάλι του πὼς εἶχε πάει ἄδικα ὡς τὸ μαγαζί.

— Λοιπόν ; ρωτήσανε ὅλα μαζὶ τὰ παιδιά, ἐλπίζοντας ἀκόμα.

— Δὲν ἔκανα τίποτα, εἶπε ὁ Κύριλλος. Ὁ ἔμπορας λέει πὼς τὸ φυλαχτὸ εἶναι ὁλόκληρο ὅπως εἶναι. Μοῦ εἶπε πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ μενταγιὸν μιᾶς λαίδης ἀπὸ τὴ Ρώμη πὼς δὲν ξέρει ἂν εἶναι μισὸ ἢ ὁλόκληρο. Πὼς αὐτὸ δὲν τὸν ἐνδιαφέρει καὶ πρέπει κι' οἱ πελάτες νὰ κάνουνε τὸ ἴδιο. Αὐτά μοῦ εἶπε. Τώρα πεινάω, κι' ἀφίστε με νὰ φάω.

Ὁ Κύριλλος εἶχε νευριάσει ποὺ πῆγε ἄδικα τόσο δρόμο.

Ἐνῶ ἔβαζε τὴν τελευταία μπουκιὰ στὸ στόμα του, κάποιος ἔξυσε τὴν πόρτα. Ἡ Ἀνθέα τὴν ἄνοιξε, καὶ ὁ Ψάμμεντ μπῆκε στὴν τραπεζαρία.

— Καλά, εἶπε ἄμα ἄκουσε τὰ νέα. Τὰ πράμματα μποροῦσαν νἄταν καὶ χειρότερα. Τὸ μόνο εἶναι πὼς θὰ περάσετε μερικὲς περιπέτειες ὥς που νὰ βρεθῇ τὸ ἄλλο μισό. Γιατὶ φυσικὰ θὰ θέλετε νὰ τὸ βρῆτε.

— Καὶ βέβαια, εἶπανε ὅλοι μ' ἕνα στόμα. Δὲ μᾶς μέλλει γιὰ τὶς περιπέτειες ποὺ εἶπες.

— Τότε, εἶπε ὁ Ψάμμεντ, καθῆστε χάμω καὶ τεντῶστε τ' αὐτιά σας. Ἔχετε ὀχτὼ αὐτιά ; Εἶναι ὅλα ἀνοιχτά ; Χαίρομαι ποὺ ξέρετε ἀριθμητική. Τώρα προσέξτε τὰ λόγια μου, γιατὶ δὲν ἔχω δρεξη νὰ λέω τὸ κάθε πράμα δυὸ φορές.

Τὰ παιδιὰ καθήσανε χάμω στὸ πάτωμα. Δὲν ἤτανε καὶ τόσο ἀναπαυτικά, ἀλλὰ βλέποντας καὶ τὸ Ψάμμεντ νὰ κάθεται ἀνάμεσά τους, βρήκανε πὼς ἤταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους τους νὰ μὴ δείξουνε καμμιὰ στενοχώρια.

Ξαφνικὰ ἡ Ἀνθέα ἔνοιωσε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά της. Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, τὸ μωρό τους, ὅλοι ἤτανε τόσο μακρυά ! Ὕστερα τὴν πλημμύρισε μιὰ χαρά. Ὁ Ψάμμεντ ἤτανε ἐδῶ. Μαζί τους.

Κι' εἶχανε κι' ἕνα μαγικὸ φυλαχτό. Ἂς ἤτανε καὶ μισό. Καὶ θἄχανε καὶ περιπέτειες, ὅπως εἶπε ὁ Ψάμμεντ ! (ἂν δὲν ξέρετε τί θὰ πῇ σφίξιμο τῆς καρδιᾶς, τόσο τὸ καλύτερο γιὰ σᾶς, καὶ σᾶς εὔχομαι νὰ μὴν τὸ νοιώσετε ποτέ).

— Τώρα, εἶπε χαρούμενα ὁ Ψάμμεντ, θὰ σᾶς πῶ ὅλα ὅσα ξέρω. Δηλαδὴ δὲ θέλω νὰ πῶ αὐτὸ ἀκριβῶς, γιατὶ ξέρω πάρα πολλὰ πράμματα. Ἀλλὰ θὰ σᾶς πῶ ὅλα ὅσα ξέρω γι' αὐτὸ τὸ μαγικὸ φυλαχτό.

— Ναί, ναί, πές μας, πές μας, εἶπανε τὰ παιδιά.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Ψάμμεντ, αὐτὸ εἶναι τὸ μισὸ ἀπὸ ἕνα μαγικὸ φυλαχτὸ ποὺ μπορεῖ νὰ κάνει θαύματα. Μπορεῖ νὰ κάνει τὸ σιτάρι νὰ φυτρώσει, τὰ νερὰ νὰ τρέχουνε, τὰ δέντρα νὰ γεμίσουνε καρπούς, καὶ νὰ φέρει στὸν κόσμο μικρὰ ὄμμορφα μωρουδάκια (δὲν εἶναι πάντα ὄμμορφα τὰ μωρὰ εἶπε ὁ Ψάμμεντ, μὰ ἔτσι νομίζουνε ἡ μητέρες τους, κι' ἄμα νομίζεις ὅτι κάτι εἶναι ἀληθινό, τότε τὸ πιστεύεις κι' ὁ ἴδιος πὼς ἔτσι εἶναι).

Ὁ Ρόβερτος χασμουρήθηκε.

Ὁ Ψάμμεντ ἐξακολούθησε.

— Τὸ ὁλόκληρο φυλαχτὸ μπορεῖ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ὅλες τὶς κακίες. Τὴ ζήλεια, τὴν κακοθυμία, τὴν ὑπερηφάνεια, τὴν κακοκεφιά, τὴν ἀπληστία, τὸν ἐγωϊσμό, τὴν τεμπελιά. Νὰ διώξει ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ πνεύματα ὅπως τὰ λένε. Λοιπὸν δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ ἔχει κανένας ;

— Καὶ πολὺ μάλιστα, εἶπαν τὰ παιδιά, ἐντελῶς χωρὶς ἐνθουσιασμό.

— Μπορεῖ νὰ δώσῃ δύναμη καὶ κουράγιο.

— Αὐτὸ μ' ἀρέσει εἶπε ὁ Κύριλλος.

— Καὶ προτερήματα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι σπουδαῖο νὰ τἄχει κανένας, εἶπε ἡ Τζέννη χωρὶς μεγάλο ἐνδιαφέρον.

— Μπορεῖ νὰ σᾶς δώσει ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά σας.

— Τώρα μιλᾶς σωστά, εἶπε ὁ Ρόμπερτ.

— Βέβαια, εἶπε ὁ Ψάμμεντ, μὰ τί μπορεῖ νὰ ἐπιθυμῇ ἡ δικιά σου καρδιά ;

— Κι' ἐγὼ κι' ὅλοι μας ἐπιθυμοῦμε τὸ ἴδιο, εἶπε ὁ Ρόμπερτ.

— Ναί, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Μὰ αὐτὲ ποὺ μᾶς εἶπε ὁ Ψάμμεντ, μόνο τὸ ὁλόκληρο φυλαχτὸ ἔχει τὴ δύναμη νὰ τὰ δώσῃ. Ἀφοῦ ἔχουμε μονάχα τὸ μισό, μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε τίποτα ἀπὸ αὐτά ; ρώτησε ἡ Ἀνθέα τὸν Ψάμμεντ.

Ἐκεῖνος κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι.

— Ναί, εἶπε. Τὸ μισὸ φυλαχτὸ ἔχει τὴ δύναμη νὰ σὲ πάῃ παντοῦ γιὰ νὰ ψάξεις νὰ βρῆς τὸ ἄλλο μισό.

Αὐτὸ φάνηκε θαυμάσιο στὰ παιδιὰ καὶ ὁ Ρόμπερτ ρώτησε :

— Ξέρει, ποὺ πρέπει νὰ ψάξουμε ;

Ὁ Ψάμμεντ κούνησε τὸ κεφάλι ἀρνητικά.

— Δὲν πιστεύω, εἶπε, νὰ τὸ ξέρει.

— Ἀλήθεια ;

— Ναί, δὲν τὸ πιστεύω.

— Τότε, ξανᾶπε ὁ Ρόμπερτ, θὰ εἶναι σὰν νὰ γυρεύουμε μιὰ βελόνα μέσα στὰ ἄχυρα.

— Δὲν εἶναι ἔτσι, εἶπε ὁ Ψάμμεντ θυμωμένα. Σοῦ φαίνεται πὼς τὰ ξέρεις ὅλα καὶ δὲν ξέρεις τίποτα. Τὸ πρῶτο ποὺ χρειάζεται εἶναι νὰ κάνουμε τὸ φυλαχτὸ νὰ μιλῆσει.

— Μπορεῖ ; ρώτησε ἡ Τζέννη. Αὐτὸ δὲν θὰ πῇ πὼς ἡ Τζέννη εἶχε ἀμφιβολία ἂν θὰ μιλοῦσε τὸ φυλαχτό. Ὅλα μέσα στὸ δωμάτιο εἶχανε πάρει μιὰ ἀλλοιώτικη ὄψη. Μιὰ περίεργη ὁμίχλη σκέπαζε πρόσωπα καὶ πράμματα.

— Καὶ βέβαια μπορεῖ. Ξέρετε νὰ διαβάζετε ; εἶπε ὁ Ψάμμεντ.

— Ὤ ! πολὺ καλά ! εἶπανε ὅλοι πειραγμένοι ἀπὸ τὴν ἐρώτηση.

— Ὡραῖα. Λοιπὸν δλη ἡ δυσκολία εἶναι νὰ διαβάσετε τὸ ὄνομα ποὺ γράφει πάνω στὸ φυλαχτό. Μόλις μπορέσετε νὰ προφέρετε δυνατὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ φυλαχτὸ θὰ ἔχῃ τὴ μαγικὴ δύναμη νὰ κάνει πολλὰ πράμματα.

Ἔγινε μιὰ σιωπή. Τὸ κόκκινο φυλαχτὸ πέρασε ἀπὸ χέρι σὲ χέρι.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἐγὼ καὶ ἡ Πουζλή μου ἐβγάλαμε μαζὶ τὴν ἱλαρὰ καὶ τώρα εἴμαστε σ' ἀνάρρωση.

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

(ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

9

ΡΟΙΑ ΚΑΙ ΜΗΛΕΑ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ

Τσακώθηκε ἡ ἀγκαθερὴ
Ροδιὰ μὲ τὴ Μηλίτσα
καὶ ντόρος ἐγινότανε
στοῦ κήπου τὴ γωνίτσα,

Ποιὰ κορπερὴ 'ναι πιὸ πολύ.
Καὶ τότε ἀπὸ τὸ φράχτη :
Ντροπή μας ! λέει ἡ Βατομουριά,
τόσο βρυσίδι κι' ἄχτι.

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

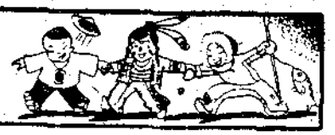

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΚΑΦΑΝΔΡΑ

Θὰ διαβάσατε βέβαια στὶς ἐφημερίδες ὅτι γιὰ ν' ἀνακαλυφθοῦν *τὰ αἴτια* τοῦ τραγικοῦ ναυαγίου τῆς «Χειμάρρας» χρησιμοποιήθηκαν δύτες μὲ εἰδικὰ σκάφανδρα, ποὺ ὧρες ὁλόκληρες ἔμεναν μέσα στὸ βάθος τῆς θάλασσας καὶ μπαινόβγαιναν μέσα ἀπὸ βουλιαγμένο καράβι.

Τὸ ξέρετε λοιπόν, πὼς τὸ σκάφανδρο κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ σύγχρονη ἐφεύρεση, κι' ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν σοφιστεῖ ἕνα κοστούμι ποὺ τοὺς *βοηθοῦσε, σὲ καιρὸ πολέμου*, νὰ διασχίσουν ἕνα ποτάμι, περπατώντας κάτω

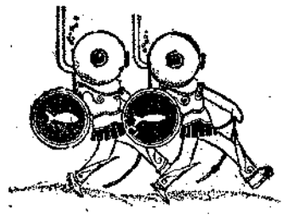

ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειά του, γιὰ νὰ μὴ τοὺς δεῖ ὁ ἐχθρός;

Τὸ κοστούμι αὐτὸ ἦταν ἁπλούστατα ἕνα μετσὶ βουβαλιοῦ, ποὺ τὸ ἔραβαν γύρω - γύρω στὸν ὑποψήφιο δύτη κι' ὕστερα ἄλειφαν ὅλες τὶς ραφὲς μὲ μιὰ εἰδικὴ κόλλα ποὺ τὸ ἔκανε «ὑδατοστεγές», ὅπως λένε οἱ σοφοί.

Ἀντίκρυ στὸ στόμα ἄνοιγαν μιὰ τρύπα καὶ μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα αὐτὴν περνοῦσαν ἕνα μακρὺ σωλῆνα ποὺ στὴν ἄλλη του ἄκρη ἦταν περασμένο ἕνα χωνὶ ποὺ κρατιόταν στὴν ἐπιφάνεια μὲ μιὰ σανίδα.

Ὁ δύτης στὰ πόδια του φοροῦσε χονδρὰ σανδάλια μὲ ἀρπάγες καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα χοντρὸ μπαστούνι, ποὺ τὸν βηθοῦσε στὸ περπάτημα.

Σὰν κάτως καλύτερα εἶναι τὰ σημερινὰ σκάφανδρα.

ΟΟ

ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ ΑΠΟ ΨΑΡΙΑ

Μιὰ καὶ μιλᾶμε γιὰ δύτες καὶ γιὰ θάλασσες, ἂς μιλήσουμε καὶ γιὰ θαλασσινά. Λοιπὸν μάθατε τὰ νέα; Στὴν Ἰταλία, λέει, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν ἀρκετὰ χοιρινά, ἀποφάσισαν *νὰ κάνουν* σαλτσισότα καὶ λουκάνικα ἀπὸ παλαμίδα! Ἐπίσης καὶ στὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου κάνουν μιὰ περίφημη πηχτὴ μὲ κρέας ἀπὸ δελφίνι καὶ λουκάνικα μὲ αἷμα ἀπὸ δελφίνι! Ὅσο γιὰ τοὺς Γερμανούς, στὸν καιρὸ τῆς κατοχῆς μᾶς εἶχαν παρουσιάσει μιὰ ταινία ποὺ ἔδειχνε πῶς ἐπεξεργάζονταν τὸ κρέας τῆς φάλαινας, καὶ πῶς ἔκαναν ἀπ' αὐτὸ μουρταδέλλα, λουκάνικα *καὶ φιλέτο!*

Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι, ἀπ' ὅ,τι ξέρω τουλάχιστον, ὡς τὴν ὥρα δὲν ἔχω δοκιμάσει κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ψαρολουκάνικα κι' ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ κρίνω γιὰ τὴ νοστιμάδα τους. Ὡς ποὺ νὰ τὰ δοκιμάσω ὅμως προτιμῶ τὸ λουκάνικο ποὺ μᾶς ἔφερε τὶς Ἀπόκριες ὁ κουμπάρος μας ὁ Βλάσης ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ ποὺ ἦταν χοιρινὸ ἐγγυημένο.

■■

ΤΑ ΠΙΟ ΝΟΣΤΙΜΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὅσοι κάθεστε στὶς μεγάλες πόλεις θὰ ξέρετε τὶ φοβερὸς μπελᾶς εἶναι τὸ ζήτημα τῶν ρέστων μέσα στὰ τραμ καὶ στὰ λεωφορεῖα «Ἔχετε ἕνα πενηντάρι, κύριος;» ρωτάει ὁ εἰσπράκτωρ. — «Ὄχι, δὲν ἔχω. — Ἐ, τότε κι' ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω ρέστα». Καὶ πολλὲς φορὲς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀρχίζει ὁ καυγᾶς καὶ συγχίζεται καὶ ὁ ἐπιβάτης καὶ ὁ εἰσπράκτωρ καὶ ὅλο τὸ λεωφορεῖο κάνει γοῦστο.

Ἐ λοιπόν, αὐτὴ τὴ δυσκολία γιὰ τὰ ρέστα τὴν ἔχουν κοὶ στὴν Κίνα. Μὰ ἐκεῖ οἱ εἰσπράκτορες τῶν λεωφορείων ἔλυσαν τὸ ζήτημα μ' ἕναν πολὺ ἔξυπνο καὶ πρωτότυπο τρόπο. Ἀντὶ γιὰ χρήματα δίνουν ρέστα τσίκλες ἢ καραμέλλες! Καὶ μάλιστα οἱ κινέζικες ἐφημερίδες διαμαρτύρονται πὼς τὰ λεωφορεῖα αἰσχροκερδοῦν, γιατὶ δίνουν λέει δύο καραμέλλες στὴν ἴδια τιμὴ ποὺ τὰ ζαχαροπλαστεῖα *δίνουν τρεῖς*.

Ὁπωσδήποτε τὰ κινεζόπουλα σκοτώνονται νὰ πηγαίνουν μὲ τὸ λεωφορεῖο ἢ μὲ τὸ τραμ καὶ τὰ μεσημέρι μόλις ἔρθει ὁ μπαμπάς τους στὸ σπίτι, τρέχουν νὰ ψάξουν τὶς τσέπες του, γιὰ νὰ ἰδοῦν μήπως ἔφερε τίποτε «ρέστα».

ΟΟ

ΑΛΛΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΛΙΧΟΥΔΙΑ!

Καταλαβαίνω νὰ εἶσαι λιχούδης γιὰ γλυκά, ἔστω καὶ γιὰ τσίκλες ἢ γιὰ καραμέλλες ποὺ σοῦ δίνει τὸ βρώμικο χέρι τοῦ εἰσπράκτορα. Μὰ νὰ εἶσαι λιχούδης γιὰ μουρουνόλαδο καὶ γι' ἀσπιρίνες, αὐτὸ πάλι εἶναι ἄλλου εἴδους λιχουδιά! Κι' ὅμως νά πού ὑπάρχει ἕνας τέτοιος μικρὸς λιχούδης δύο χρονῶν, ὁ νεαρὸς Ρόναλντ Μισώ ἀπὸ τὸ Κλίφτον τῆς Ν. Ὑόρκης.

Λοιπόν, κάποια μέρα ὁ μικρὸς λαίμαργος βρῆκε ἀνοιχτὸ τὸ *ντουλάπι* τοῦ σπιτικοῦ φαρμακίου καὶ βάλθηκε νὰ δοκιμάσει ὅλα του τὰ περιεχόμενα μὲ τὴ σειρά. Ἤπιε λοιπὸν πρῶτα ἕνα ὁλόκληρο μπουκάλι σιρόπι γιὰ τὸν βήχα κι' ἐπειδὴ τοῦ καλάρεσε ἐξακολούθησε. Ἔφαγε στὴ σειρὰ 28 παστίλιες ἀσπιρίνη, ὕστερα ἤπιε ὅσο μουρουνόλαδο καὶ ρετσινόλαδο βρισκόταν μέσ' στὸ ντουλαπάκι.

Καὶ ποιὸς ξέρει πῶς θὰ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη, ἂν ἐπάνω στὴν ὥρα δὲν ἔφτανε ἡ μαμά, ποὺ ἄρπαξε τὸ ἀγοράκι της κι' ἔτρεξε γρήγορα στὸ σταθμὸ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν. Ἐκεῖ ἀνάγκασαν τὸν κακομοιρούλη τὸν Ρόναλντ νὰ καταπιῇ ἕνα μακρὺ λαστιχένιο σωλήνα, τοῦ ἔκαναν μιὰ γενναία πλύση τοῦ στομάχου καὶ τὸν γιατρεψαν μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν παράδοξη λιχουδιά του.

ΟΟ

ΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ

Τώρα καὶ κάμποσο καιρὸ οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν γιὰ κάποιο πείραμα ποὺ ἔγινε στὴν Ἀμερική, ποὺ ἕνας γιατρὸς μεγάλωσε δυὸ παιδάκια δίχως νὰ τοὺς

μιλήσει διόλου, γιὰ νὰ μάθῃ ποιὰ γλῶσσα πρωτομίλησαν οἱ ἄνθρωποι.

Λοιπὸν τὸ πήρσμα τοῦ Ἀμερικανοῦ δὲν εἶναι καινούργιο. Τὸ πρωτοεφάρμοσε ἕνας Φαραὼ τῆς 26ης *δυναστείας*, μὲ τὸν ἴδιο φαίνεται σκοπό. Διέταξε καὶ μετέφεραν δυὸ μωρὰ σὲ μιὰ σπηλιὰ ὅπου ἀνατράφηκαν κι' ἔζησαν ὁλομόναχα μὲ μόνη συντροφιὰ τὴν παραμάννα τους. Μὰ ἡ παραμάννα αὐτὴ ἦταν μιὰ κατσίκα!

Ἕνας βοσκὸς παρακολουθοῦσε τὰ παιδάκια καὶ κάθε τόσο ἀνέφερε στὸν Φαραὼ τί κάνουν καὶ πῶς μεγαλώνουν. Ὥσπου μιὰ μέρα τὰ παιδάκια μίλησαν. Καὶ τὰ *πρῶτα* λόγια ποὺ εἶπαν ἦταν: Μπέ, μπέε!

Μάζεψε ὁ Φαραὼ ὅλους τοὺς δασκάλους καὶ τοὺς σπουδασμένους τοῦ βασιλείου του γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τί σήμαινουν αὐτὰ τὰ λόγια. Ἄνοιξαν ἐκεῖνοι τοὺς χοντροὺς παπύρους τους, ἔξυσαν τὶς σοφές τους κεφαλὲς κι' ἄρχισαν νὰ λένε ὁ ἕνας τὸ ἕνα καὶ ὁ ἄλλος τὸ ἄλλο. Ὥσπου μπῆκε στὴ μέση ὁ τσοπάνης ὁ ἀγράμματος κι' αὐτὸς ἔδωσε τὴ σωστὴ ἐξήγηση: Τὰ παιδιὰ εἶπαν μπέ-μπέε γιατὶ ἡ γλῶσσα ποὺ πρωτομίλησαν ἦταν ἡ γλῶσσα τῆς παραμάννας τους, τῆς κατσίκας!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ
ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ
ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ, 18
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "Η ΑΝΑΤΟΛΗ,,

Στὸ Πρακτορεῖο αὐτὸ βρίσκετε Τόμους «Διαπλάσεως» ἄδετους καὶ χρυσόδετους, Μικρὰ Μυστικά, Λυσόχαρτο, τὰ φύλλα τοῦ 1945 καὶ 1946 κλπ.

■

Κάνετε ἐπίσης τὴν ἐγγραφή σας ἢ τὴν ἀνανέωση.

ΗΡΩΪΚΑ ΠΑΙΔΙΑ

Στὸ Κιλὰ-Σαμπετί, ἕνα χωριουδάκι ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὴν ζούγκλα τοῦ *Μπόρνεο*, ζεῖ ἕνα κοριτσάκι δεκαπέντε χρόνων, ἡ Καντίνα Πελάγα, ποὺ πῆρε τὸ ἀνώτερο Ἀμερικανικὸ παράσημο τοῦ πολέμου. Τὸ παράσημο αὐτὸ τὸ φέρουν ἐλάχιστοι σήμερα στὸν κόσμο, δηλαδὴ μόνον ὅσοι προσέφεραν ὑψίστης σημασίας ὑπηρεσίες στὸν πόλεμο Ἀμερικῆς—Ἰαπωνίας. Μὲ τὴν εἰσβολὴ λοιπὸν τῶν Ἰαπώνων στὸ Κιλα-Σαμπετί, ἡ μικρὴ Πελάγα, μὲ ὅλο μαζὶ τὸ χωριό της, βρέθηκε αἰχμάλωτη στὰ στρατόπεδα τοῦ ἐχθροῦ ὅπου *καὶ πέρασε ἀφάνταστα* σκληὲς μέρες, δίχως φαΐ καὶ νερὸ καὶ δίχως ὕπνο. Ἡ Καντίνα, γνώριζε πολὺ καλὰ τὴν Ἰαπωνικὴ γλῶσσα, ποὺ τὴν ἔμαθε ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια Ἰαπωνέζων τοῦ χωριοῦ της, γι' αὐτὸ προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγαν μεταξύ τους οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατιῶτες. Συγκέντρωνε πληροφορίες καὶ τὶς ἀποτύπωνε στὸ μυαλό της μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ ἐπέστρεφαν μιὰ μέρα ξανὰ στὸ Κιλά-Σαμπετί. Ἕνα βράδυ ὅμως ἄκουσε κάτι ποὺ λεγόταν ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ πάρει μιὰ μεγάλη ἀπόφασι καὶ νὰ δραπετεύσει ἀπ' τὸ στρατόπεδο. Ἦταν μεγάλη ἀνάγκη *νὰ εἰδοποιηθῇ* ὁ Ἀμερικανικὸς στρατὸς ποὺ στρατοπέδευε στὸ Κιλά-Νταούτσι, τρία μίλλια βορειότερα ἀπ' τὸ δικό τους χωριό. Οἱ Ἰαπωνέζοι εἶχαν ὑπονομεύσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ Νταούτσι κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ τὸ τίναζαν, σκοτώνοντας τὸ λιγώτερο πέντε χιλιάδες Ἀμερικανούς. Ὅταν ἄκουσε αὐτὸ ἡ Πελάγα, μὲ βέβαιο κίνδυνο τῆς ζωῆς της κατάφερε νὰ ξεφύγῃ τὴν ἐπιτήρηση τῶν σκοπῶν καὶ νὰ φτάσει μὲ πολλὰ βάσανα στὸ Κιλὰ-Νταούτσι. Μέσα σὲ μιὰ ὥρα, τὰ Ἀμερικανικὰ στρατεύματα ἄδειασαν τὸ χωριὸ μὲ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἐφόδιά τους. Καὶ τὴν ἴδια νύκτα, οἱ Ἰαπωνέζοι μὴ ξέροντας τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, τὸ ἀνατίναξαν. *Ἀλλὰ ὁ κόπος τους πῆγε χαμένος.* Ἡ μικρὴ ἡρωΐδα εἶχε σώσει τὴ μεγαλύτερη δύναμη τοῦ στρατοῦ ποὺ πολεμοῦσε στὸ Μπόρνεο γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ κόσμου.

Κι' ἐπειδὴ μιλοῦμε γιὰ τοὺς μικροὺς ἥρωες τοῦ πολέμου, θὰ σᾶς διηγηθῶ κάτι ἀκόμα ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο. Στὸ Μόρισμπούργκ, τῆς Δρέσδης, ἀπὸ παλιὰ χρόνια ζοῦσε ἡ Ἀγγλικὴ οἰκογένεια τοῦ σὲρ Ἰωνάθαν Μπάρκλεϋ, δηλ. αὐτός, ἡ γυναίκα του καὶ τὰ δυὸ μικρά του ἀγόρια, ὁ Τζὼρτζ δεκατριῶν χρόνων καὶ ὁ Γκόρντων δεκατεσσάρων. Μὲ τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου, οἱ Γερμανοὶ ἔκλεισαν τὴν οἰκογένεια στὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως, μὰ τὸ 1943 τὴν ἄφησαν νὰ γυρίσει σπίτι της, πάντοτε ὅμως ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τῶν Ἐς Ἐς. Μιὰ νύχτα ποὺ ἡ Ρ Α Φ. ἔκανε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερές της ἐπιδρομὲς στὴ Δρέσδη, τὰ γερμανικὰ ἀντιαεροπορικὰ κατέριψαν ἕνα Ἀγγλικὸ καταδιωκτικό. Οἱ τρεῖς ἀεροπόροι ποὺ τὸ κυβερνοῦσαν σώθηκαν ἀπὸ θαῦμα καὶ ἀπὸ καλὴ σύμπτωση ἐζήτησαν καταφύγιο στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τῆς οἰκογένειας Μπάρκλεϋ. Τρία μερόνυχτα ἔμειναν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ ἕνα φράκτη, πεινασμένοι καὶ ἄρρωστοι, ἐνῶ ἡ Γερμανικὴ ἀστυνομία λυσσοῦσε ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀνακαλύψει. Ἕνα πρωΐ, τὰ δυὸ ἀγόρια κατέβηκαν στὸν κήπο κι' ἐνῶ ἔπαιζαν τὴ μπάλλα τους εἶδαν ξαφνικὰ τοὺς τρεῖς ἀεροπόρους πατριῶτες τους. Ἡ χαρά τους ἦτον τέτοια ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ βγάλουν τὶς φωνὲς καὶ νὰ τοὺς προδώσουν. Τὰ δυὸ παιδιά, δίχως νὰ ποῦν τίποτα οὔτε στοὺς δικούς τους ἀκόμα, τοὺς ἔχωσαν σ' ἕνα ὑπόγειο ποὺ κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ὑποψιασθεῖ ποτὲ τί ἔκρυβε. Ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα, τὰ δυὸ παιδιὰ τοὺς πήγαιναν κρυφὰ τὸ φαγητό τους, νερό, κάρβουνα γιὰ ζεστασιὰ καὶ διάφορες . . . πληροφορίες ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας. Οἱ ἀεροπόροι, ποὺ ἔγκαταλείποντας τὸ ἀεροπλάνο τους κατόρθωσαν νὰ πάρουν μαζί τους τὸν ἀσύρματο, μετέδιδαν ὅλα τὰ νέα στὴν Ἀγγλία. Ἔτσι τὰ δυὸ ἀγοράκια *ἔγιναν κατάσκοποι τῶν Συμμάχων* καὶ φαίνετσι πὼς εἶχαν πολλὲς ἐπιτυχίες. Γιατὶ τὰ μεγάλα ἐργοστάσια τοῦ ἠλεκτρικοῦ ποὺ εἶχαν μετα φερθεῖ ἀπόλυτα μυστικὰ στὸ Μόρισμπούργκ, ἕνα βράδυ ἔγιναν στάχτη ἀπὸ μιὰν ἐπιδρομὴ τῆς Ρ.Α Φ. Τὴν ἐπιδρομὴ αὐτὴ τὴν καθοδήγησαν μὲ τὶς πληροφορίες τους οἱ δυὸ μικροί. Μόνο μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση, φανερώθηκε τὸ μυστικό τους, ὅταν μὲ τὴν εἰσβολὴ τῶν Συμμάχων στὴ Γερμανία οἱ τρεῖς ἀεροπόροι παρουσιάσθηκαν σῶοι καὶ ἄβλαβεῖς. Φαντάζεσθε πόσο οἱ γονεῖς τοῦ Τζὼρτζ καὶ τοῦ Γκόρντον, ἦταν περήφανοι γιὰ τὴν μεγάλη καὶ ἡρωϊκὴ καρδιὰ τῶν *παιδιῶν τους*.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Ὁ κὺρ-Μέντιος

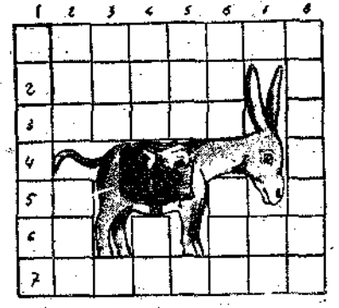

Ὁριζοντίως: 1. *Μεγάλος ποιητής.*—2. Ἀρχαῖο κάλυμμα.—3. Ἑλληνικὸ βουνὸ στὴ γενική.—6. Πρόθεσις.—7. Ἐγὼ εἶμαι ποὺ μὲ βλέπετε.

Καθέτως: 2. Σημαίνει: εἰς αὐτὸ—*Γιὸς τοῦ Νῶε.*—2. *Ἡ προβατίνα στὴν ἀρχαία.*—4. Καὶ ἡ πέτρα στὴν πολὺ ἀρχαία — Σύνδεσμος.—5. Χρονικὴ διαίρεσις.—6. Ἀντωνυμία στὴ δημοτική — Σύνδεσμος συμπλεκτικός.—7. Ἄρθρον.—8. Θρησκευτικὸ σύμβολο.

2. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἕνας ράφτης κόβει κάθε μέρα δυὸ μέτρα ἀπὸ ἕνα τόπι τσόχας ποὺ ἔχει ὅλο-ὅλο 16 μέτρα μάκρος. Σὲ πόσες ἡμέρες θὰ ἔχει κόψει ὅλο τὸ ὕφασμα;

3. ΠΟΣΑ ΛΑΘΗ ΕΧΕΙ Η ΦΡΑΣΗ ΑΥΤΗ:

«Ὁ ἀστακὸς εἶναι ἕνα ψάρι κόκκινο ποὺ περπατάει ἀνάποδα».

4 ΝΑΙ ἢ ΟΧΙ;

1. Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ ἀποβιβάσθηκε στὴν Ἀμερικανικὴ ἤπειρο. Ναὶ ἢ ὄχι;

2. Τὸ πιὸ μακρὺ ποτάμι τῆς Εὐρώπης εἶναι ὁ Δούναβις. Ναὶ ἢ ὄχι;

3. Ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς γεννήθηκε στὸ Μεσολόγγι. Ναὶ ἢ ὄχι;

4. Ἡ Ἀλάσκα ἦταν ἄλλοτε ρωσσικὴ ἀποικία. Ναὶ ἢ ὄχι;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 4ου ΦΥΛΛΟΥ

1. **Τί κάνουν:** 1) Πηγαίνει μὲ τὸ ποδήλατο, 2) Παίζει πιάνο, 3) Τεντώνει τὸ τόξο, 4) Γυαλίζει τὰ παπούτσια του, 5) Λάμνει κουπί, 6) Παίζει μαντολίνο καὶ τραγουδεῖ.

2. **Ὁ χρυσοθήρας** ἔδωσε τὴν πρώτη μέρα 1 γραμμάριο, τὴ δεύτερη ἔδωσε τὰ 2 καὶ πῆρε πίσω τὸ 1, τὴν τρίτη ἔδωσε πάλι τὸ 1, τὴν τετάρτη ἔδωσε ἐκεῖνο ποὺ ζύγιζε 4 καὶ πῆρε τὸ πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο, κ.ο.κ.

Τὸ ἑπόμενο φυλλάδιο τῆς "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
Θὰ εἶναι πολυσέλιδο Πανηγυρικὸ
Ἀφιερωμένο στὴν 25η ΜΑΡΤΙΟΥ
Στολισμένο μὲ μιὰ ἔξοχη σύνθεση ποὺ ἔκανε ἐπίτηδες γιὰ σᾶς ὁ ζωγράφος κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ συνοδευμένη ἀπὸ σχετικὸ ἄρθρο τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗ
Μ' ἐπίκαιρη γελοιογραφικὴ σειρὰ τοῦ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΒΑΛΑΣΑΚΗ
Μ' ἕνα πρωτότυπο ἱστορικὸ δραματάκι τοῦ κ. ΔΗΜ. ΜΠΟΓΡΗ
Μὲ περιγραφὴ τῆς 25ης Μαρτίου ἀπὸ τὸν ΡΙΡΗ καὶ τὴ ΦΙΦΗ
Μὲ πλούσια κι' ἐκλεκτὴ συνεργασία

■

Μὴ λείψετε νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸ Περίπτερό σας ἐγκαίρως τὴν Πολυσέλιδη Πανηγυρικὴ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ,,

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

—Ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ τὸ προλάβουμε ;

— Μοῦ φαίνεται ἀδύνατο ἂν ἀκολουθεῖ τὴν ἴδια γραμμὴ μὲ μᾶς. Ἂν ὅμως ἀπὸ καλὴ σύμπτωση πηγαίνει γιὰ τὴ Ἀμερική, τότε ἀναγκαστικὰ θὰ περάσει δίπλα μας. Θὰ ἀντιληφθεῖ τὸ σημεῖο κινδύνου ποὺ ὑψώσαμε στὸ κατάρτι μὲ τὶς τρεῖς σημαῖες καὶ ἀσφαλῶς θὰ σωθοῦμε!

Ἄξαφνα μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ τῆς Ἀννούλας, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ χλωμιάσει. Τρομαγμένη γύρισε στὸ σύντροφό της :

— Κι' ἂν εἶναι πάλι τίποτα Γερμανοί ; ρώτησε. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν θὰ τὴν γλυτώσουμε Ντίκ. Γιατὶ ἢ θὰ μᾶς τορπιλλίσουν, ἢ ἂν καταλάβουν ὅτι εἴμαστε ἀκίνδυνοι θὰ μᾶς πιάσουν αἰχμάλωτους.

Τὸ ἀγόρι κοίταξε τὴ μικρή του φίλη στὰ μάτια.

— Τὸ σκέφτηκα κι' αὐτὸ Ἀννούλα, τῆς εἶπε. Ἀλλὰ προτιμότερο τώρα πιὰ νὰ πιαστοῦμε αἰχμάλωτοι παρὰ νὰ πνιγοῦμε. Μὴν ξεχνᾶς τὴ Λευκή . . . Λίγες μέρες πρὶν φύγουμε ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ οἱ ἐφημερίδες γράφανε ὅτι ὁ πόλεμος βρίσκεται πιὰ πρὸς τὸ τέλος του. Πόσον καιρὸ λοιπὸν μπορεῖ νὰ μείνουμε στὰ χέρια τους ; Μιὰ μέρα θὰ ἐλευθερωθοῦμε καὶ θὰ γυρίσουμε στὰ σπίτια μας.

Τὸ κορίτσι λίγο ἔλειψε νὰ βάλει τὰ κλάμματα.

— Δὲν θέλω, εἶπε, νὰ μὲ πάρουν αἰχμάλωτη οἱ Γερμανοί. Μπορεῖ νὰ μᾶς σκοτώσουν καὶ τοὺς τρεῖς . . . μπορεῖ νὰ μᾶς τυραννήσουν . . .

Ὁ Ντίκ χαμογέλασε.

— Μὴν κάνεις ἔτσι Ἀννούλα, ἀποκρίθηκε τρυφερά. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν τὸ καράβι αὐτὸ εἶναι γερμανικό. Πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἀνόητος ὁ κυβερνήτης νὰ περάσει τὸν Ἀτλαντικὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ξέρει πῶς ἀπ' τὴν μίαν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τὸν κατέχουν οἱ Ἀγγλοαμερικανοί.

—Ὁ ἴδιος ὅμως εἶπες νὰ μὴν ὑποτιμοῦμε τοὺς ἐχθρούς μας. Μὴν ξεχνᾶς τί ἔπαθε τὸ «Πράνσιγκ».

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο, Ἀννούλα. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐπετέθηκε δὲν ἦταν καράβι. Ἦταν ὑποβρύχιο καὶ μάλιστα πειρατικό. Ἀλλὰ κοίταξε, ἔκανε ξαφνικά, ὁ καπνὸς δὲ φαίνεται πιά . . .

— Δὲ φαίνεται, γιατὶ ἔγινε ἕνα μεγάλο σύννεφο. Δὲς νὰ εἶναι καμμία νηοπομπή, Ντίκ, ποὺ θέλει νὰ καλυφθεῖ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ;

— Φοβᾶμαι πὼς ὄχι. Τὰ σύννεφα αὐτὰ μοῦ προλέγουν θύελλα . . .

— Θύελλα ! φώναξε τρομαγμένη ἡ Ἀννούλα. Μὰ τότε, Θέ μου, δὲν ὑπάρχει σωτηρία γιὰ μᾶς ! Ἂν εἶναι μεγάλη καὶ κρατήσει πολλὴν ὥρα δὲν θ' ἀνθέξει οὔτε τὸ καράβι μας οὔτε ἐμεῖς.

«Ὁ Ντίκ κατέβαινε φορτωμένος τρόφιμα . . .»

Πραγματικὰ ὁ οὐρανὸς ἄρχιζε νὰ σκοτεινιάζει. Μιὰ βαρειὰ δμίχλη ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς ἔκανε τὴ θάλασσα νὰ φαίνεται πότε πράσινη καὶ πότε λουλακιά. Ὁ ἐρίζοντας ὅσο πήγαινε γινόταν παράξενος. Πυκνοὶ ἀτμοὶ σωριάζονταν σιγὰ-σιγὰ πάνω ἀπὸ τὸ «Πράνσιγκ». Ὁ Ντίκ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Πρέπει νὰ ἑτοιμαστοῦμε, εἶπε. Μπορεῖ νὰ εἶναι τίποτα περαστικὸ μὰ καλύτερα νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

— Εἶναι μεγάλος ὁ κίνδυνος ;

— Δὲν θέλω νὰ σοῦ κρύψω τίποτα, Ἀννούλα, ἀπὸ τὴ δύσκολη κατάσταση ποὺ βρισκόμαστε, ἀποκρίθηκε τὸ ἀγόρι. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀνησυχεῖς καὶ θέλω νὰ ἔχεις ἐμπιστοσύνη. Ἡ θύελλα δὲν θὰ ξεσπάσει πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα κι' ὡς τότε δὲν ξέρεις τί γίνεται.

— Σὲ πιστεύω, Ντίκ, ἀλλὰ σκέφτουμαι τὶ θὰ κάνουμε μὲ τὴ Λευκή ; Τὸ καημένο τὸ μικρούλι, πόσο θὰ βοηθεῖ !

— Θὰ τὴν πάρεις μαζί σου κάτω καὶ θὰ τῆς ἀρχίσεις τὶς ἱστορίες σου. Νὰ τῆς πεῖς ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν τρικυμία ποὺ ἔρχεται ὥστε νὰ τῆ βρεῖ προετοιμασμένη. Θὰ κουνηθοῦμε ἀρκετά, γι' αὐτὸ σοῦ προτείνω νὰ κατεβεῖς μαζί της στὴν καμπίνα τοῦ κυβερνήτη. Ἐκεῖ θὰ εἶσθε σὲ ἀσφάλεια . . .

— Καὶ σύ, Ντίκ ;

—Ἐγὼ θὰ δουλέψω στὸ κατάστρωμα. Θὰ κατεβῶ ἀργότερα μόλις δῶ ὅτι περνάει ἡ θύελλα.

Τὸ κορίτσι ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλεῖ φοβισμένο :

—Ἔλα μαζί μας, Ντίκ. Θὰ κινδυνέψεις ἀδικα ἐδῶ ἀπάνω μονάχος.

Τὸ ἀμερικανόπουλο τῆς ἔπιασε τρυφερὰ τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπε μὲ σοβαρὴ φωνή :

— Δὲν θέλω νὰ μὲ παρακαλεῖς, Ἀννούλα, γιὰ κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γίνει διαφορετικά. Ὁ καθένας μας ἔχει καὶ μιὰ ὑποχρέωση καὶ ἡ δική σου δουλειὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔκολη. Μὴν ξεχνᾶς πὼς μονάχη σου εἶπες νὰ σὲ φωνάζει «μαμὰ» ἡ Λευκή !

Χωρὶς ἀντιλογία, μὰ μὲ κάποια πίκρα στὴν ψυχή της, ἡ Ἀννούλα ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦταν ἡ κούνια τῆς Λευκῆς. Κατάλαβε ὅτι ὁ φίλος της εἶχε πολὺ δίκιο γιὰ ὅσα τῆς εἶχε πεῖ καὶ πῶς ὁ ρόλος τῆς μικρῆς μητέρας θὰ τῆς ἦτανε δύσκολος. Ἀποφασισμένη ὅμως νὰ κάνει τὸ καθῆκον της ὡς τὸ τέλος, ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὴ μικρὴ καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ μικρούλα ξύπνησε Ἔσφιξε τὰ χεράκια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς μεγάλης καὶ τὴ φίλησε δυνατά.

— Εἶδα στ' ὄνειρό μου τὴν μανούλα, τῆς εἶπε μισοκλαίγοντας. Πότε θὰ πᾶμε νὰ τὴν βροῦμε ;

— Σὲ λιγάκι μωρό μου. Ἄμα κάνεις ὑπομονὴ καὶ δὲ φοβᾶσαι θὰ φθάσουμε γρήγορα κοντά της.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΓΟ ΕΛΕΙΨΕ ΝΑ ΜΗ ΔΙΑΒΑΣΩ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΕΙΝΗ ΤΗ ΜΕΡΑ

Κλείνω ἀποφασιστικὰ τὴν πόρτα πίσω μου κι' ἔτσι δὲ βλέπω πιὰ τοὺς ἄλλους πού, μὴ ἔχοντας νὰ διαβάσουν Ἱστορία, ἀσχολοῦνται μὲ πράγματα λιγότερο μοχθηρά. Κλείνω βιαστικὰ καὶ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ μὴ μ' ἐνοχλεῖ ὁ *ἀνυπάφορα ὄμορφος οὐρανὸς ποὺ πλαισιώνει* μιὰ μέρα τόσο ὄμορφη ποὺ μοιάζει μὲ παγίδα. Καὶ τώρα εἶμαι σίγουρη ὅτι θὰ τὴ μάθω τὴν Ἱστορία.

Καὶ πράγματι τὸ διάβασμα προχωρεῖ κανονικά, κι' ὁ Ἰουστινιανὸς μπαίνει λίγο-λίγο στὸ νοῦ μου μ' ὅλα του τὰ ἔξαρτήματα.

Μὰ τί συμβαίνει; σὰ ν' ἀκούω σιγανὰ ψιθυρίσματα καὶ γέλια ἀπ' ὅλο τὸ δωμάτιο γύρω, κι' ὅπως θάκανε καθένας σας γυρίζω νὰ δῶ βεβαιώνοντας τὸν ἑαυτό μου ὅτι τὸ ἀμέσως ἑπόμενο λεφτὸ θὰ βρίσκομαι πάλι σκυμμένη πάν' ἀπ' τὸ βιβλίο μου. Καὶ εἶδα τὴν κουρτίνα, ποὺ βέβαια τὴν εἶχα δῆ πολλὲς-πολλὲς φορὲς προηγουμένως, μὰ ποὺ τώρα ἦταν πολὺ ἀλλοιώτικη καὶ παράξενη. Εἶχε τραβηχτεῖ ἀπ' τὸ τζάμι καὶ ἄφηνε νὰ φαίνεται ἕνα λαμπερὸ κομμάτι οὐρανοῦ. Εἶχε πολὺ αὐθάδικο ὕφος καὶ μοῦ εἶπε :

—Χά ! Χά ! Χά ! Τί ἀστεία ποὺ εἶσαι ! Καὶ τί κουτή, χά, χά, χά ! Νὰ κάθεσαι νὰ διαβάζεις κι' ἔξω νἆναι τόσο ὡραῖος καιρός. Ἀληθινὸ κορόϊδο ! Κι' ἐξακολούθησε νὰ ξεκαρδίζεται στὰ γέλοια χωρὶς καμμιὰ εὐγένεια.

Καὶ τί σὲ νοιάζει σένα ; Δικός μου λογαριασμός. Εἶπα καὶ γώ. Κι' ἔκανα νὰ ξανασκύψω στὸ βιβλίο μου. Μὰ δὲν πρόφτασα γιατὶ πετάχτηκε τὸ παλτό μου κι' ἔβγαλε τὸ λόγο του :

—Ἄμ, σὲ ξέρω γὼ τί ἀντιπαθητικὸ πλᾶσμα εἶσαι ! Σὲ κατάλαβα ἀπὸ τότε ποὺ μὲ ξέχασες σ' ἕνα καρφὶ κι' οὔτε σ' ἔνοιαξε καθόλου. Καὶ τότε δὲ σοῦ μίλησα μὰ περίμενα. Καὶ σήμερα ποὺ εἶναι τόσο ὄμορφη μέρα φανταζόμουνα νὰ βγῆς ἔξω καὶ νὰ μὲ φόρεσεις καὶ μένα ποὺ ἔχω μουχλιάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε τὰ σχολειό σου.

— Βέβαια ἔχετε ὅλοι σας δίκηο ! ἀκούστηκε μιὰ κακιὰ φωνίτσα. Καὶ στὸ γύρισμά μου εἶδα τὰ παπούτσια μου ποὺ τἄχαν κι' ὅλας λουσταρισμένα.

— Ξέρω, ξέρω ! Θὰ μᾶς πῆς πάλι γιὰ τὰ πολλὰ μαθήματα ποὺ ἔχεις ! Αὐτὸ ὅμως πάλωσε πιά ! ξανάπαν ἐκεῖνα.

—Μά τί ! Μήπως δὲν εἶναι ἀλήθεια ; Διαμαρτυρήθηκα.

Ποῦ νὰ σωπάσουν ὅμως αὐτά :

— Μπά ! Τολμᾶ νὰ δικαιολογεῖται ! Καὶ δὲ μᾶς λὲς ἡ Πόπη δὲν ἔχει μαθήματα ;

— Βέβαια ἔχει καὶ διαβάζει κι' αὐτή.

—Λάθος, δεσποινίς μὲ τὴν ἄδειά σας ! Ἡ κ. Πόπη πῆγε περίπατο, πετάχτηκε ἡ κουρτίνα μὲ βιάση νὰ μὲ ἀποστομώσει.

—Καὶ τί μὲ νοιάζει γιὰ τὴν Πόπη ; Οὔφ ! . .

Μ' ἔνοιαζε ὅμως γιὰ τὴ Πόπη καὶ γιὰ τὸ θαυμάσιο καιρό. . . μά. . . Ξαφνικὰ θυμήθηκα ὅτι τὸ βιβλίο μου μὲ περίμενε ἀνοιχτὸ τόση ὥρα. Προσπάθησα νὰ θυμηθῶ ποῦ εἶχα μείνει. Ἄ, ναί ! . . «Ἐστάλη τότε ὁ Ναρσῆς». Μὰ τώρα καὶ τὸ βιβλίο μου ἄρχισε νὰ μὲ κοροϊδεύει. Τὰ γράμματα πηδοῦσαν καὶ δὲν στέκονταν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἥσυχα νὰ τὰ διαβάσω. Μποροῦσαν νὰ τὸ κάνουν σύτό μὰ δὲν τὸ ἤθελαν. Μιὰ λουρίδα ἡλίου ἔπεσε στὸ κρεββάτι μου καὶ τὄκανε πολὺ ὄμορφο καὶ χαρωπό. Γύρισε μετὰ σὲ μένα καὶ μοῦ εἶπε :

— Τί μὲ κοιτᾶς ἔτσι ; Εἶμαι ὄμορφη ; Τὸ ξέρω. Μὰ κοίταξε ἔξω, εἶναι πολλὲς ἀπὸ μᾶς. . .

— Καὶ ὡραιότερες, πολὺ ὡραιότερες ἀπ' τὴν Ἱστορίο, εἶπε πεισματάρικα τὸ παλτὸ χωρὶς νὰ μὲ κοιτάξει.

— Σκέψου μία βόλτα ὡς τὸ Βασιλικὸ κῆπο ! εἶπε πονηρὰ τὸ μολύβι καὶ κύλισε στὸ πάτωμα.

Ἤθελα νὰ πῶ ὅτι δὲν μ' ἄρεσε ὁ Βασιλικὸς κῆπος, ἀλλὰ μ' ἄρεσε πολὺ ἦταν ἡ ἀλήθεια.

Πῆρα τότε τὰ παπούτσια μου τὸ παλτό μου, τἄβγαλα ἔξω κι' ἔκλεισα τὴν πόρτα. Σφήνωσα καὶ τὸ παράθυρο κι' ἔφυγε βιαστικὴ ἡ ἡλιαχτίδα. Ἀνάγκασα τὸ μολύβι μου νὰ κάτσει ἡσυχα στὴν κασετίνα καὶ πῆρα τὸ βιβλίο. Αὐτὸ εἶχε τρομάξει μ' ὅ,τι ἔκανα στ' ἄλλα, καὶ κάθησε ἥσυχα ὡς τὸ τέλος.

Καὶ τὴν ἔμαθα τὴν Ἱστορία. Τ' αὐθαδέστατα τί θέλησαν νὰ μοῦ κάνουν ! Πολλὰ μπορεῖς νὰ πάθεις ἀκριβῶς ἀπὸ κεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένεις. . .

Ροδαυγὴ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑΣ

Κεῖ στοῦ βουνοῦ τὴ ράχη
μιὰ νέα βοσκοπούλα,
ἐκείνη τὴν αὐγούλα,
καθότανε μονάχη,

Τὰ πρόβατα βοσκοῦσαν
ἐκεῖ σιμὰ χορτάρι
καὶ μὲ περίσσια χάρη
λούλουδα γύρω ἀνθοῦσαν.

Κι' ἔγειρ' ἡ κόρη ἁπαλὰ
τὸ καστανὸ κεφάλι
καὶ γιὰ μιὰ χώρα ἄλλη
ξεκίνησε δειλά.

Ἔκλεισ' ἡ βοσκοπούλα
τὰ γαλανά της μάτια
βρέθηκε σὲ παλάτια
τρανὴ βασιλοπούλα.

Τὴν προσκυνοῦσαν αὐλικοὶ
κι' ὁλόκληρος λαὸς
ὅλα τὰ χάρισ' ὁ Θεός,
σ' αὐτὴ τὴ χωρική.

Ξύπνησε ὅμως μιὰ φορὰ
δὲν εἶδε πιὰ παλάτια,
βουρκώσανε τὰ μάτια
καὶ ἔμεινε ἡ χαρά.

Καὶ πλάϊ στὸ λειβάδι
ἔμειν' ἡ βοσκοπούλα
γλυκειὰ βασιλοπούλα
στὸ ὄμορφο κοπάδι.

Μικρὴ Δογοτέχνις

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς τὸ πρωΐ, ἔφεραν ἕνα κουτὶ ἀπὸ τὸν ἔμπορο τῶν παιχνιδιῶν. Εἶχα δῆ τὸν πατέρα μου τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ ἔκλεινε στὸ ντουλάπι. Ὠ ! Ἂν μποροῦσα . . . Μιὰ ματιὰ μονάχα ! Ἔπειτα θὰ καθόμουν ἥσυχη. Σιωπηλὴ καὶ ὕπουλη ἔψαχνα τὴν εὐκαιρία. Δὲν ἄργησε νἀρθῆ. Ἡ ἐπίσκεψη ἑνὸς φίλου ἀνάγκασε τὸν πατέρα μου νὰ μείνει στὸ γραφεῖο του. Ἡ μητέρα μου ἦταν στὴν κουζίνα. Ἤμουν μόνη. Χωρὶς ν' ἀργοπορήσω γλυστράω σιὴν κάμαρα, πάω ἴσια στὸ ντουλάπι. Τὸ κουτὶ εἶναι μπροστά μου, τυλιγμένο προσεκτικά

Ἀρχίζω νὰ τὸ ξεδιπλώνω. Ἀκόμα ἕνα χιρτί, ἀκόμα ἕνα. Τὸ καράβι τέλος φάνηκε.

Εἶναι ἕνα καράβι. Ὄχι ὅμως ὅπως τὸ φαντάζεστε ξύλινο ἢ χαρτονένιο. Ἕνα γυάλινο καράβι ἀπὸ χρυσὸ γυαλί, ἕνα πρᾶγμα αἰθέριο, ἕνα παιχνίδι νεράϊδας, μὲ τὰ κανόνια του, μὲ τὸ πλήρωμά του.

Τὸ θαυμάζω, ἀνασκιρτῶ ἀπὸ χαρά. Ξαφνικά, ἀπὸ τὸ κατώφλι τῆς τραπεζαρίας, ἀκούω τὴ φωνή, τὴν αὐστηρὴ φωνὴ ποὺ μὲ φωνάζει : «Αἰμιλία, τί κάνεις ;» Χωρὶς ν' ἀπαντήσω, βιάζομαι νὰ διπλώσω τὸ θαυμάσιο παιχνίδι. Ἡ καρδιά μου χτυπᾶ, τὸ χέρι μου τρέμει. Ἕνα ἀπερίσκεπτο κίνημα, καὶ : πατατρᾶκ ! Τὸ καράβι γλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ ἔσπασε, πέφτοντας στὸ παρκέτο. Μαζεύω τὰ κομμάτια. Ἡ καταστροφὴ εἶναι τέλεια. Καὶ κλαίω, κλαίω, κλαίω. Μὰ τί νὰ γίνει ; Γιὰ τιμωρία μου ἔμεινα χωρὶς δῶρο.

(Ἀπ τὸ γαλλικὸ) *Δαρισινὴ*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μιὰ μέρα ἡ Μαρία καὶ Λίνα ἀδελφές, βλέπουν στὸ δρόμο ἕνα γαϊδουράκι. Λέει ἡ Μαρία θέλοντας νὰ πειράξει τὴ Λίνα : Νά, νά, Λίνα ἡ ἀδελφή σου.

— Πῶς, πῶς, ἀπαντᾶ ἡ Λίνα, ἡ δική σου εἶναι.

Προκομένη Τεμπέλα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρχ. 25000, Ἑξάμηνη δρχ. 15000, Τρίμηνη 8000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Ἀλγύπτου Λίρες 2.— Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 10. Ἑξάμηνη ἀναλόγως. Τιμὴ φύλλου δρ. 800.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀπροσώπως: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Ἀριστείδου 10 Ἀθήνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
ὁδὸς Ἀριστείδου 10
Ἀθῆναι

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 303ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ποὺ προκηρύχθηκε στὸ φύλλο τῆς 5 Μαΐου καὶ ἔληξε στὸ φύλλο Νοεμβρίου — Δεκεμβρίου 1945. Δημοσιεύθηκαν στὸ διάστημα αὐτὸ 206 Πνευματικὲς Ἀσκήσεις.

Οἱ τρεῖς ἀριθμοὶ ποὺ ἀκολουθοῦν κάθε ὄνομα σημαίνουν: ὁ *πρῶτος* τὶς σωστὲς λύσεις, ὁ *δεύτερος* τὰ Εὔσημα Λύσεων—ἕνα γιὰ κάθε δέκα λυμένες ἀσκήσεις ἢ κλάσμα τους—καὶ ὁ *τρίτος* τὰ Εὔσημα Ἐπιμονῆς—ἕνα γιὰ κάθε δυὸ φυλλάδια ποὺ ἔστειλε ὁ λύτης. Τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται μὲ τὸ ἑξῆς σύστημα: Α' Βραβεῖο παίρνουν στὴ Μεγάλη Τάξη ὅσοι ἔλυσαν τὰ 9/10 τῶν ἀσκήσεων καὶ στὴ Μικρὴ τὰ 7/10. Β' στὴ Μεγάλη Τ. ὅσοι ἔλυσαν τὰ 8/10 καὶ στὴ Μικρὴ τὰ 6/10. Γ' στὴ Μεγάλη Τ. ὅσοι ἔλυσαν τὰ 7/10 καὶ στὴ Μικρὴ τὰ 5/10. Ἔπαινο παίρνουν στὴ Μεγάλη Τ. ὅσοι ἔλυσαν τὰ 6/10 καὶ στὴ Μικρὴ τὰ 4/10. Οἱ ὑπόλοιποι καὶ στὶς δυὸ τάξεις περνοῦνε στὴν Εὔφημο Μνεία. Τὰ Βραβεῖα δίνονται σ' ὅσους ἔχουν βρεῖ τὶς περισσότερες λύσεις—σὲ κάθε Τάξη: ἕνα πρῶτο, δυὸ δεύτερα, τρία τρίτα—ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔρχονται *ἰσότιμοι*.

Ὅσοι παίρνουν Α' βραβεῖο μποροῦν νὰ παραγγείλουν ὁτιδήποτε ἀπὸ τὸ Γραφεῖο μου ἀξίας 8.000 δρ. καὶ νὰ μοῦ στείλουν τὶς φωτογραφίες τους νὰ τὶς δημοσιεύσω, ὅσοι παίρνουν Β' μποροῦν νὰ μοῦ παραγγείλουν ἤδη ἀξίας 5000 δρ. καὶ ὅσοι Γ' 3000 δρ. Οἱ ἰσότιμοι τοῦ Α' Βραβείου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσουν τὴ φωτογραφία τους πληρώνοντας 5000 δρ. (τόσο στοιχίζει σήμερα καὶ τὸ μικρότερο κλισέ) καὶ ν' ἀγοράσουν ἕνα ὁποιοδήποτε τόμο «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894—1942 καὶ 1945—1946 μὲ ἔκπτωση 8000 δρ. Τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράσουν ὅμοιο τόμο μὲ ἔκπτωση 5.000 δρ. καὶ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωση 3.000 δρ.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΗ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καθὼς καὶ ὅσοι δὲν σημείωσαν ἡλικία):

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ: *Γκάλικ*, 199, 20, 8.
Ἰσότιμος: Δὸν Κιχώτης, 185, 19, 8.
Β' ΒΡΑΒΕΙΟ: *Ξύλο Ἀπελέκητο*, 183, 19, 8.
ΕΠΑΙΝΟΣ: Γκλόρια, 125, 13, 6
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ξανθὸς Ἱππότης 122, 13, 8. Ἀτίθασσος 113, 12, 7. Νεφέλη 96, 10, 5.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΗ (14 ἐτῶν καὶ κάτω):

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ: *Ἐκάτη*, 198, 20, 8.
Ἰσότιμοι: Λεντιὼ 196, 20, 8. Ἀητὸς τῆς Ἠπείρου 195, 20, 8. Κορινθιακὸ Ἀκρογιάλι 194, 20, 8. Ἕνας Ἄνδρας 188, 19, 8. Πουλὶ τῆς Καταιγίδος 187, 19, 8. Κρητικόπουλο 177, 18, 8. Ἡρωϊκὸς Στρατὸς 177, 18, 8.
Β ΒΡΑΒΕΙΟ: *Ἀτρεὺς* 124, 13, 8. *Θρίαμβος τοῦ Δικαίου* 124, 13, 5.
Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ: *Μαῦρο Βέλος* 107, 11, 8.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Νέλλη 74, 8, 7. Χρυσάνθεμον 74, 8, 4. Ἐξερευνητὴς τῶν Ἄστρων 69, 7, 3. Τάκης Δ. Παπουτσάνης, 42, 5, 2. Σταῦρος Ε. Κουρούκλης 17, 2, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΛΥΤΕΣ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΤΟΥ 3ου ΦΥΛΛΟΥ

Γιολάντα Νικολαρέα Ἀθῆναι, *Μοναχοπαίδι* (μόνον τὸν λαβύρινθο), Κ. Παπαδόπουλος, Ἀθῆναι, *Τριπολιτσοτάκι*, *Παγκρατιωτάκι*, Κάιτη Παπασταύρου, Ἀθῆναι, Εὐάγ. Μουστάκας (μόνο τὸ λαβύρινθο. Κι' ἄλλη φορὰ ν' ἀντιγράφεις τὸ σχέδιο σὲ τσιγαρόχαρτο καὶ νὰ μὴ καταστρέφεις τὸ φύλλο). Ντόρα Κυλπάση, Ἀθῆναι, Ἡρωΐς Ἑλληνοπούλα, Βύρων Λεονείτης, Ἀθῆναι, Κυανόλευκο Λάβαρο, Σπ. Βλαχάρης, Ἀθῆναι. Γελαστὸς Λογοτέχνης, Β. Κατράμης, Μικρὴ Λογοτέχνις, Μαῦρο Βέλος, Κων. Γιαννόπουλος, Ἀθῆναι, Μιράντα Μπιτζάνη, Ἀθῆναι, Λαχτάρα τῆς Λευτεριᾶς, Ε. Ι. Στρίμπερ, Ἀθῆναι, Βασίλειος Χαλκίδης, Ἀθῆναι, Ἀγγελικὴ Ζαλάππα, Ἀθῆναι, Λυκόπουλο, Ἀφοβο μάτι, Ἕνας ἀνώνυμος, Τρεχαντήρι, Στ. Τσούμας, Πειραιεύς, Ματίνα Ντούσια, Πειραιεύς, Παναγιώτης Παπαδάκης, Περιστέρι, Ἠλίας Βουγιούκας, Νίκαια, Παν. Τσιρώνης, Μοσχάτο (καὶ σένα θὰ σὲ μαλώσω ποὺ κατέστρεψες τὸ φύλλο), Κων. Νάσσος, Ἀθῆναι, Ἥρα Φραγκοπούλου, Ἀθῆναι, *Δοὺξ τῆς Λευκάδος*, Νικόλαος Γιαννιᾶς, Τρίπολις, *Πιστὴ Ἑλληνοπούλα*, Μωϋσῆς Κωνσταντίνης, Ἀθῆναι, Σπῦρος Α. Βοσκίδης, Ἀθῆναι, Χρῆστος Μελίδης, Ἀθῆναι.

Οἱ ἀπαντήσεις μπῆκαν στὴν κληρωτίδα καὶ βγῆκε τ' ὄνομα τοῦ *Νικολάου Γιαννιᾶ* ἀπὸ τὴν Τρίπολι, ὁ ὁποῖος ἂς στείλει κάποιον στὰ γραφεῖα μας νὰ πάρει τὸ βραβεῖο του.

Γιὰ νὰ διευκολύνω τοὺς σύνδρομητὰς καὶ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν ἐπαρχιῶν ποὺ ἀργοῦν νὰ λάβουν τὸ φύλλο, στὸ ἑξῆς οἱ λύσεις τῶν Ἑβδομαδιαίων Διαγωνισμῶν δὲν θὰ δημοσιεύουνται στὸ ἑπόμενο, ἀλλὰ στὸ μεθεπόμενο φύλλο καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων θὰ γίνεται μὲ κλῆρο ὥστε νὰ ἔχουν ὅλοι οἱ λύτες τὴν πιθανότητα νὰ βραβευθοῦν. Ἑπομένως καὶ τὰ Διαπλασόπουλα τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μποροῦν στὸ ἑξῆς νὰ στέλνουν τὶς λύσεις τῶν διαγωνισμῶν αὐτῶν, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἀριστείδου 10
τὴν 25ην Φεβρουαρίου 1947

Τὸ φυλλάδιο τοῦτο, ἔκτο κατὰ σειρὰ μετὰ τὴν ἀνακαίνισή μου ποὺ τόση ἔκαμε ἐντύπωσή καὶ τόσους καινούριους φίλους μοῦ πρόσθεσε, εἶναι καὶ πάλι καθυστερημένο. Ἔχω ὅμως λόγους νὰ πιστεύω — καὶ θὰ σᾶς τοὺς ἀναγγείλω στὸ ἑπόμενο πολυσέλιδο τεῦχος — ὅτι ἀτὸ ἑξῆς δὲν θὰ ἔχω καθυστερήσεις.

Μ' ἐνθουσίασε τὸ γράμμα σου, *Μαῦρο Βέλος*, πρῶτα γιατὶ μοῦ δείχνει τὴν ἀγάπη σου καὶ δεύτερο γιατὶ μοῦ φέρνει λίγη δροσιὰ ἀπὸ τὴν παραθαλάσσια ἐκδρομή σου. Ὥστε ἡ *Μικρὴ Λογοτέχνις* σοῦ ἐφύλαγε τὴ χαρὰ νὰ ἰδῆς δημοσιευμένο τὸ ποίημά σου στὴ Σελίδα Συνεργασίας; Εἶναι νὰ μὴ τὴν εὐχαριστήσης;

Μὲ συγκίνησες, *Ἀγριολούλουδο*, ποὺ ἂν καὶ ἄρρωστη μὲ γρίππη καὶ μὲ τὸ βάρος τῶν διαγωνισμῶν δὲν παρέλειψες νὰ μοῦ γράψεις. Ἐλπίζω τώρα νὰ εἶσαι ἐντελῶς καλὰ καὶ νὰ ἔχης ἐπιτύχει στοὺς διαγωνισμούς. Ἄλλη ὅμως φορὰ νὰ προσέχεις καὶ σὺ καὶ οἱ φίλες σου καὶ ἰδρωμένες νὰ μὴν ἀνοίγετε τὰ παράθυρα. Μιὰ παλιὰ παροιμία λέγει: «Ὅποιος φυλάει τὰ ροῦχα του ἔχει τὰ μισά» καὶ ὅπως ξέρεις οἱ παροιμίες εἶναι ἡ πεῖρα αἰώνων ἀπὸ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἔθνους. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εὐχαριστιέται ἀλλὰ νἄναι καὶ λογικός. Ἂν σκεφτόσουν, ὅταν πήγαινες νἀνοίξης τὰ παράθυρα ὅτι κινδυνεύεις νὰ κρυολογήσεις, δὲν θὰ μοῦγραφες σήμερα ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Ἔχω μπροστά μου δυὸ σου γράμματα. *Υἱὲ τοῦ Αἴνου*, — 22/1/47 καὶ 5/2/47 — καὶ τὰ δυὸ τόσο ἐνθουσιώδη! «Ἐδῶ στὴν ξενητειά, μοῦ γράφεις, κάθε τὶ ποὺ θυμίζει τὴν πατρίδα εἶναι θησαυρὸς καὶ πρὸ παντὸς ἐσύ, εἶσαι τὸ πρῶτο περιοδικὸ ποὺ ἐδιάβασα καὶ ὅταν ἀκόμη ἤμουν πολὺ μικρός. Πάντοτε ἤθελα νἄμουν μέλος σου, ἀλλὰ δὲν πρόφτασα. Ἦρθε ὁ πόλεμος Ἀλλὰ ἐλπίζω τώρα νὰ εἶμαι γιὰ πάντα ἕνα ἀγαπητὸ μέλος στὸν κόσμο τῆς Διαπλάσεως». Καὶ βεβαια, θᾶσαι, γιατὶ ὅσοι ἀνήκουν στὸν Διαπλασόκοσμο ἀποτελοῦν μιὰ οἰκογένεια ποὺ τὰ μέλη της εἶναι σπαρμένα σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ πέρα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὅλα αὐτὰ τὰ μέλη ἀγαποῦν τὸ ἕνα τ' ἄλλο καὶ δὲν ξεχνιοῦνται ποτὲ κ' ἔχουν κύριο γνώρισμα τὴ στοργὴ πρὸς τὴ Διάπλασι. Ὅσο γιὰ τοὺς ἑβδομαδιαίους διαγωνισμοὺς διάβασε τί γράφω στὴ διπλανὴ στήλη.

Ἑλληνόπουλο τοῦ Μετσόβου. Ἀλήθεια, ἄργησες πολὺ νὰ μοῦ γράψεις κι' ἐλπίζω κι' ἐγὼ μαζί σου ὅτι στὸ ἑξῆς θὰ κρατήσεις τὴν ὑπόσχεσή σου καὶ θὰ μοῦ γράφεις συχνότερα. Πραγματικά, ἂν ἔχουν καὶ τὰ ἄλλα διαπλασόπουλα, τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ δείχνεις ἐσύ, ἡ *Μικρὴ Λογοτέχνις* ἢ τὸ *Μαῦρο Βέλος* γιὰ τὸ ξεσπάθωμα, γρήγορα θἄμαι σὲ θέση νἀντιμετωπίσω ὄχι μόνο τὰ τεράστια ἔξοδα ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ νέα μου ἐμφάνιση, ποὺ τόσο σάρεσε, ἀλλὰ νὰ ἐφαρμόσω καὶ ἄλλες πολλὲς καινοτομίες ποὺ ἔχω στὸ νοῦ. Στὸ γράμμα σου δὲν ὑπῆρχε τὸ ἀντίτιμο τῆς Μικρῆς Ἀγγελίας. Γιὰ νὰ δημοσιευθῆ ἡ ἀγγελία πρέπει νὰ ὑπολογίσεις τὸ ἀντίτιμό της σύμφωνα μὲ τὸ τιμολόγιο ποὺ δημοσιεύω στὸ φύλλο καὶ νὰ μοῦ τὴν ξαναστείλεις.

Ὥστε χρόνια, *Προσκοπικὸ Σῆμα*, ἐπιθυμοῦσες νὰ γίνεις συνδρομητής μου καὶ νὰ μπῆς στὴ διαπλασιακὴ δράση Νὰ ποὺ τώρα πραγματοποιήθηκε ἡ ἐπιθυμία σου. Τὸ ξέρω πὼς ἔχω φανατικοὺς φίλους. Γιατὶ ὅμως ἐσὺ κι' ἄλλα διαπλασόπουλα νὰ μαλώνετε μὲ τοὺς συμμαθητές σας ἂν εἶμαι καλύτερη ἢ ὄχι, ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδικὰ περιοδικά; Ἕνα ἁπλὸ βλέμμα καὶ ἕνα διάβασμα τὸ ἀποδεικνύει. Αὐτὸ μόνο νὰ τοὺς λέτε: νὰ μὲ διαβάσουν μιὰ φορά.

Λαρισινή. «Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται» ὅπως λέει καὶ τὸ ρητό. Ἂν ἦταν νὰ μὴ παιδεύεσαι τρία μεσημέρια γιὰ νὰ φτιάξεις σταυρόλεξο, τότε δὲν θὰ ἔδοκίμαζες καὶ τὴ χαρὰ ποὺ δοκίμασες ὅταν τὸ κατόρθωσες. Ναί, τὰ καινούρια μου μυθιστορήματα εἶναι θαυμάσια καὶ ὅσο προχωροῦν θὰ γίνονται ἀκόμη γοητευτικότερα. Ἀφοῦ ὅμως, σύμφωνα, μὲ τὴ σωστὴ γραφή, γράφεις Λάρισα καὶ ὄχι Λάρισσα, γιατὶ γράφεις *Λαρισινή*;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως: διὰ συνδρομητὰς ἢ ἀδέλφια των, δρχ. 2000. Δι' ἀγοραστὰς ἀποκτῶντας μὲ τὸ ψευδώνυμον δικαιώματα συνδρομητοῦ δρχ. 3000.

Νέα ψευδώνυμα: Ζέφυρος, ἀ. (ΦΚ) Γαλάξιος Οὐρανός, ἀ (ΑΚ) Μουλωχτός, ἀ. (ΒΣ) Ντετέκτιβ Χ, ἀ. (ΔΜ) Χρυσὴ Φλόγα, κ. (ΣΘ) Καινούργιο Φεγγάρι, κ. (ΑΒ) Μικρὴ Πεταλουδίτσα, κ. (ΕΠ) Πιστὴ Ἑλληνοπούλα, κ. (ΚΚ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Φυντανάκι, κ. Ἀμαρυλλίς, κ. Πρασινομμάτα, ἀ. Σιδηροῦς Δούξ, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της *Ἡρακλῆ* (μόλις τυπωθῆ ὁ ὁδηγὸς θὰ σοῦ σταλῆ). *Ἀτσόμπρο Θρακιωτάκι* (ἔλαβα τὶς 1000 δραχμές). Κ. Τημενίδην (τὸ ψευδώνυμον θὰ σᾶς ἐγκριθῆ, πρέπει ὅμως νὰ στείλετε 3000 δρ. ἀκόμη. Τὰ λόγια σας μὲ συγκίνησαν βαθύτατα. Ὁ ὁδηγὸς συνδρομητοῦ δὲν τυπώθηκε ἀκόμη). *Θαλασσοπούλι* (ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποὺ προτείνεις σοῦ διάλεξα τὸ τρίτο. Πρέπει νὰ στείλεις ἀκόμη 1200 δρ. δηλαδὴ 1000 γιὰ συμπλήρωση τοῦ ψευδωνύμου καὶ 200 γιὰ τὴν ταχυδρόμηση τοῦ λυσόχαρτου). *Πιστὴ Ἑλληνοπούλα* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα. Ἔλαβα καὶ τὶς λύσεις τοῦ ἑβδομαδιαίου διαγωνισμοῦ). *Σάντα Λουκία* (ἔλαβα τὶς 28 000). *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα. Ἔλαβα τὶς 2000 δρ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 305ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῆ].

69. Λογοπαικτικὸς Δεξίγριφος

Αὐτὸς ποὺ θέλει ἕναν ἀστερισμὸ
Νὰ δῆ στὸν οὐρανὸ καὶ δὲν τὸν βλέπει
Ἂς μοῦ τὸ πῆ νὰ τοῦ τὸν δείξω ἐγώ
Μιὰ νύχτα ποὺ ὁ καιρὸς θὰ τὸ ἐπιτρέπει.

70. Στοιχειόγριφος

Ὅλοι οἱ θνητοὶ μὲ ζήταγαν
Νὰ μὲ κερδίσουν κοίταγαν.
Μὰ ἔχασα τὸ κεφάλι μου
Καὶ τώρα ἰδὲς τὸ χάλι μου:
Τοῦ λόγου μέρος γίνουμαι
Καὶ κλίνουμαι.

71. Μεταγραμματισμὸς

Ψαριοῦ, ὡς τὸ λέμε στὴν κοινή,
Τὴν κεφαλὴ του ἀλλάξεις; Κοίτα το
Τώρα νὰ ἰδῆς ποὺ θὰ γενῆ
Κάτι ποὺ τρώγεται, γλυκύτατο.

72. Ἀναγραμματισμὸς

Μιᾶς χώρας ὄμορφης
Καὶ γνωστῆς τόσο
Μοῦπαν τὰ γράμματα
Ν' ἀνακατώσω·
Ἐγὼ τὰ μπέρδεψα
— τάχα τί θάχανα; —
Καὶ ἔμπρός μου ἀνείκρυσα
Μιὰ στίβα λάχανα!

73. Δικτυωτὸν

* * * * * * * = Γιγαντιαῖον ζῶον, ἐκλεῖψαν
* * * * * * * = Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντείου
* * * * * * * = Περίφημον ὄρος τῆς Ἑλλάδος
* * * * * * * = Καλύπτει τὰ τρία τέταρτα τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

74. Κρυπτογραφικὸν

123456	=	Χειροτέχνης ἐπαγγελμ.
2611235	=	Φυσικὸν φαινόμενον
32124515456	=	Ἀνήκει εἰς πλήρωμα ἀεροπλάνου
4214212	=	Τόπος καταχθόνιος
5321	=	Σπλάγχνον
62412356	=	Ἀσιάτης τιτλοῦχος.

75—79. Πτερωτὴ Συλλαβὴ

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν μίαν συλλαβὴν κοινὴν—τὴν πτερωτήν—ἡ ὁποία ἀπαντᾶ πρώτη εἰς τὴν πρώτην, δευτέρα εἰς τὴν δευτέραν, τρίτη εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθεξῆς:

1, Φημισμένη πόλις τῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς Μεσογείου. 2, Ὀρυκτὸν σκληρότατον. 3, Εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 4, Μεγάλη πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Εἶδος ὁμοσπονδίας εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

80. Ἐπιγραφὴ
ἐκ τριπλῆς Ἀκροστιχίδος

* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἑκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων
* * * λέξεων τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν
* * * τῶν ἀστερίσκων ἀποτελοῦν ἐπι-
* * * γραφὴν τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ
* * * ἀνάγνωσις:
* * * 1, Ὁ μὴ αὐτόχθων, ὁ ξένος (ἀρχ.). 2, Ἀρχαῖος Ἀττικὸς ῥήτωρ. 3, Μέτρον βάρους. 4, Ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος. 5, Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας. 6, Ποιὸν τῶν Θεῶν. 7. Τιτανίς. 8. Ἐνθύμιον καὶ δὴ οἰκογενειακόν.

81. Ἐλλιποσύμφωνον

η - αα - αα - η - ευα - ευα

82. Γρῖφος

		α			ις	
τα	α		α	κι		ις
		μ			μ	
κι	α		α	τις	ις	ις
		α			ις	

[Ἐπειδὴ οἱ συλλογὲς ποὺ ἔχω στὰ χέρια μου δὲν εἶναι ἀρκετές, ὅλες οἱ ἀσκήσεις τοῦ φύλλου αὐτοῦ ἔγιναν ἀπὸ τὸν *Ἀνανία*. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θυμίζω καὶ πάλι στοὺς συνθέτες μας τὸ διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ περιμένω τὶς συλλογές τους τὸ γρηγορώτερο].

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 43—46.

171. Ἀντίδωρον (ἀντί, δῶραν).—172. Ὄχημα (ὤ, χί, μα).—173 Σαύρα-αὖρα. —174. Ἰωνᾶς-Ἰάσων.—175.
ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ ΕΑΡΟΤ ΙΔΑΙΜΑΡΓΙΑ ΟΜΣΜΜ ΠΡΑΣΙΝΑΔΑ ΙΡΝΤΤ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΑΣΤΑΜΑΤΗΜΑ
176. ΜΕΣΑΙΩΝ (ἑνωσις, Σιάμ, Αἶμων, Ἰάσων, Ὡσσννά, Νέμεσις).— 177 — 181 Διὰ τοῦ Ρ: *ἄριστος*, *Ρέα*, *μηρός*, *χώρα*, *ρῆξις*.— 182 ΜΙΛΑΔΚΜΤΑ (Μ-ἄλλον. Ἀφοβος. Λάκων. Τ-ἔρπω, Ἀ-νους).— 183. Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα.— 184. *Μὴ κακοῖς ὁμίλει* (μ' ί, κα, κ' εἰς ο, μ' ι λι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία ὑπερβαίνουσα τοὺς δεκαπέντε στίχους καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον. —Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρχ. 1000. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 100 δρχ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ, 150 δρχ. μὲ παχέα καὶ 200 δρχ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 500.

[Α — 26]

Σ *πίνε*, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς;
Τρεχαντήρι

[Α — 27]

Α γριολούλουδο δῶσε ἕνα ἄριστα!! στὸν συντάκτη τοῦ τελευταίου γράμματός σου!! Κιτάλαβες μωρό!!
Προκομένη Τεμπέλα

[Α — 28]

Γ ελαστὲ Λογοτέχνη διεύθυνσίς Β—83. ΛΥΚΟΠΟΓΛΟ

[Α — 29]

Μ *παίνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες.*
ΜΠΑΛΟΓ

Τὸ πρῶτο καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητῆ εἶναι ἡ ἔγκαιρη ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς του.

Τυπογραφεῖον ΣΕΡΓΙΑΔΗ. Γερανίου 9, Ἀθῆναι

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙ' Ο ΛΥΚΟΣ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Σ'.

Ἡ γατίτσα νιαουρίζει σιγὰ-σιγά, γιὰ νὰ ξυπνήσουν χωρὶς νὰ τρομάξουν, καὶ νὰ τοὺς μιλήσει:

— Νιαρνιάου! . . Νιαρνιάου! . .

Τὰ πουλάκια ξυπνοῦν, ἡ Κιτρινούλα τοὺς μιλεῖ. Νὰ τὶ θέλει ἀπ' αὐτά: Νὰ πετάξουν καὶ νὰ φέρουν μούσκουλα, ἄχερο, κλαδάκια, σὰ νὰ ἦταν νὰ κάμουν φωλιές. Καὶ τὰ πουλάκια πετοῦν, φεύγουν κελαϊδώντας: Κουΐ! . . κουΐ! . . κουΐ! . . Καὶ σὲ λίγο γυρίζουν κρατώντας μὲ τὶς μύτες τους μούσκουλα, ἄχερο, χορταράκια, κλαδάκια. Μ' αὐτὰ κάνουν γρήγορα ἕνα ὄμορφο μικρὸ φορεῖο. Κι' ἡ Κιτρινούλα πιάνει μὲ προσοχὴ ἀπ' τὸ λαιμὸ τὴ Ροδίτσα, σὰ νἆταν τὸ γατάκι της, καὶ τὴν ξαπλώνει πάνω στὸ φορεῖο. Ἔπειτα εἶναι ἡ σειρὰ τοῦ Κοκκινομυτάκη. Τὸν πιάνει κι' αὐτὸν ἀπ' τὶς φτεροῦγες, σὰ νἆταν τὸ γατάκι της, καὶ τὸν βάζει στὸ φορεῖο, πλάϊ στὴ Ροδίτσα. Τί καλὰ ποὺ εἶνε κεῖ μέσα!

Τώρα ἡ Κιτρινούλα λέει στὰ πουλάκια πὼς πρέπει νὰ βγάλουν τὸ φορεῖο ἔξω ἀπ' τὸ δάσος. Τὰ πουλάκια, ποὺ κατάλαβαν τὶ εἶχαν νὰ κάμουν, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν κι' ἄλλα πουλιά. Κι' ἔρχουνται ἀπὸ παντοῦ, κελαϊδώντας: Κουΐ! . . κουΐ! . . κουΐ! . . Εἶναι δέκα, εἴκοσι, τριάντα, πενήντα, ἑκατό! Πιάνουν τὸ καθένα ἀπὸ μιὰν ἀκρίτσα τοῦ φορείου, κι' ὅλα μαζί, τὸ σηκώνουν ψηλά. Μόνο ἡ Κιτρινούλα μένει κάτω. Γιατὶ οἱ φίλοι της εἶναι μέσα στὸ φορεῖο ποὺ τὸ σηκώνουν τὰ πουλιά.

Μὲ τὴν οὐρὰ ἴσια καὶ τὸ κεφάλι ψηλά, ἡ Κιτρινούλα περπατεῖ σιγὰ - σιγά, γιὰ νὰ δείχνῃ στὰ πουλιὰ τὸ δρόμο. Τὸ δάσος εἶναι ὁλόφωτο, περπατοῦν σ' αὐτὸ σὰ νἆταν ἡμέρα. Θὰ κάμουν τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ ἔκαμαν καὶ τὸ πρωΐ, ἀλλὰ τώρα θ' ἀργήσουν περισσότερο, γιατὶ πρέπει νὰ περπατοῦν σιγά. Καὶ περπατοῦν, τὰ πουλιὰ πετώντας, ὥς ποὺ τελειώνει πιὰ ἡ νύχτα.

Μὲ τὸ ξημέρωμα, βλέπουν τὸ λειβάδι. Νὰ κι' ὁ βάλτος. Τὰ πουλιὰ πετοῦν ὁλοένα χαμηλότερα καί, μὲ προσοχή, ἀφήνουν τὸ πολύτιμο φορεῖο πάνω στὸ λεπτὸ χόρτο, τὸ ὑγρὸ ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ δροσιά.

Μὰ. . . ποιὸς ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ βάλτου; Εἶναι ἡ μαμὰ-πάπια μὲ τὰ ἑντεκα παπάκια της: Κουάν! κουάν! κουάν! . .

Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ λειβαδιοῦ; Νὰ ἔρχουνται ἑντεκα γουρουνάκια, ἀκολουθώντας τὴ μαμὰ τῆς Ροδίτσας.

Ἄ, πῶς χαίρουνται ποὺ ξαναβρίσκουν τὴ Ροδίτσα καὶ τὸν Κοκκινομυτάκη! Γρήγορα περιποιοῦνται τὰ σπασμένα τους πόδια, ἔπειτα οἱ μαμάδες μαλώνουν τὰ μικρά τους ἀλανάκια, ποὺ ὑπόσχουνται νὰ μὴ τὸ ξανακάνουν. Κι' εὐχαριστοῦν τὴν Κιτρινούλα ποὺ τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τὸ λύκο. Αὐτὴ γουργουρίζει σηκώνοντας τὴ νοὐρά.

Στὸ ἀναμεταξύ, τὰ πουλάκια γύρισαν στὸ δάσος. Ὡραῖος καιρός. Ὅταν τὰ ποδαράκια θὰ γιατρευτοῦν θὰ ξαναρχίσουν τὰ παιχνίδια στὸ λειβάδι.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΙ ΠΑΘΑΙΝΕΙΣ ΟΤΑΝ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΨΑΡΙ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΠΙΕΙ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ

Χρωμ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ